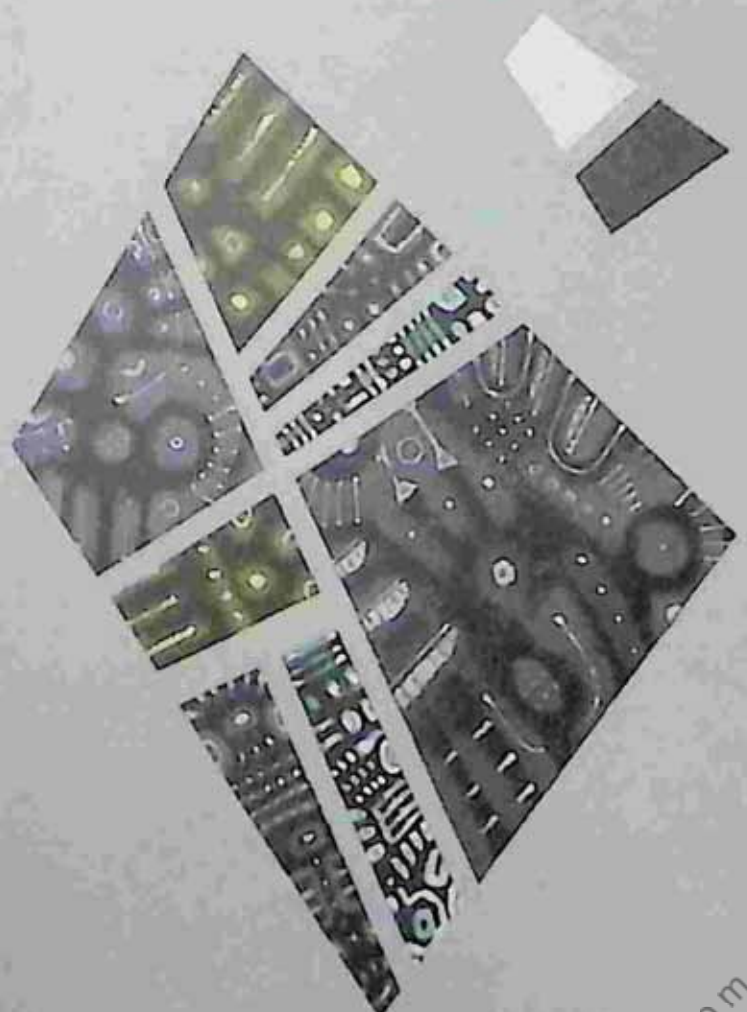

မောင်သန်း မဟာကဗျာ

ကနဦး
နိုင်ငံခြား
ကဗျာရှည်
ဂေးပုဒ်

ဒုတိယအကြိမ်
mgyoe.com

ကြေးဝါမြင်းသည်တော်၊ ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်၊
ကျေးရွာသင်္ချိုင်းမှာရေးတဲ့ဆွေးချင်း၊ သက်ကျားအိုသဘောသားရဲ့တေး

mgyoe.com

ကြေးဝါပြင်းလည်တော်

ခေတ်ကင်းဘက်ဝတ်စုံမိုးတိုက်

ကျေးရွာသမိုင်းမှာရေတံဆွဲဆွဲ

လက်ကားဒီဂျစ်လ်ဒေါ်ကလေး

မျက်နှာပုံပုံစံ - ကေတချို

MTN0014

3,500.00KS

mgyoe.com

မဟာကဗျာ ဂန္ထဝင်နိုင်ငံခြားကဗျာရှည်လေးပုဒ်၊ မောင်သာနိုး
စာမျက်နှာ ၂၀၆ ++ မျက်နှာ၊ ၁၃.၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ သင်္ဃာလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၀၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၁၉၉၂ အားမာန်သစ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်မူ၊

ရောင်းစွဲ ၃၅၀၀ ကျပ်

မဟာကဗျာ
ဂန္ထဝင်နိုင်ငံခြားကဗျာရှည်လေးပုဒ်
မောင်သာနိုး

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

- အမှာစကား	က
၁။ ကြေးဝါမြင်းသည်တော်	၁
၂။ ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်	၃၁
၃။ ကျေးရွာသန့်ရှင်းမှာရေးတဲ့ဆွေးချင်း	၈၅
၄။ သက်ကျားအိုသဘောသားရဲ့တေး	၁၁၅
- နောက်ဆက်တွဲ	
မောင်သာနိုးဘာသာပြန်တဲ့ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်	
- ကြည့်အောင်	၁၈၉

mgyc.com

mgyc.com

ပထမအကြိမ်မှ

အမှာစကား

ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေထဲက ကဗျာရှည်ကြီး လေးပုဒ်ကို ထုတ်ဝေဖို့ ထုတ်ဝေသူက ပြောလာတဲ့အခါ စဉ်းစားမိလိုက်တဲ့ အလွယ်ဆုံး စာအုပ်အမည်ကတော့ 'ကဗျာရှည်ကြီး လေးပုဒ်'ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆက်စဉ်းစားပြန် တော့ ရှည်တယ်ဆိုတာ ကြီးတာပါပဲ။ (ဘူရီဒတ်) လင်္ကာ ကြီး၊ ဇာတ်ကြီး (ဆယ်ဘွဲ့)၊ လေးချိုးကြီးတို့မှာ ဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ 'ကြီး' ကို ရှေးဆရာကြီးများ သုံးခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အများ နားလည်ပြီးဖြစ်တဲ့ ပါဠိစကား 'မဟာ' ကို သုံးလိုက်ရင် သာမန်ကြီးတာအပြင် ထူးကဲတဲ့၊ မြင့်မြတ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် များပါ တွဲဖက်ပါလာနိုင်တာကို တွေးမိပြန်တယ်။ ဒါ ကြောင့် 'မဟာကဗျာ' အမည်ကို ရွေးလိုက်တယ်။

တချို့က မဟာကဗျာဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို epic အတွက် သုံးလိုကြတယ်။ ဥပမာ၊ ဦးဟုတ်စိန် မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ်၊ ပါဠိ အဘိဓာန်။ ဒါပေမဲ့ epic ဆိုတာ ကြီးမားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်မျှ မဟုတ်ချေဘူး။ ဟိုးမားတို့ လက်ထက်က စပြီး သူရဲကောင်းတွေ၊ စစ်ပွဲကြီးတွေအကြောင်းကို ခမ်းခမ်း

နားနား အရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ကြတဲ့ ကဗျာကြီးတွေ ဖြစ်တယ်။ သူ့စနစ်နဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့် ပျို့ စတဲ့ ဂန္ထဝင် မြန်မာကဗျာရှည်ကြီးတွေနဲ့ ကွဲပြားရလေအောင် ကျွန်တော် တို့တော့ epic ကို ညွှန်းစရာရှိရင် အကွရာဖလှယ်ပြီး 'အဲပိက' လို့ပဲ သုံးတယ်။

အခု စုစည်းလိုက်တဲ့ ကဗျာရှည်ကြီးလေးပုဒ်ဟာ ကြီးမားတယ်၊ ဂန္ထဝင်မြောက်တယ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂါရပ်များက လွဲရင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်မှု မရှိကြပါဘူး။ နှစ်ပုဒ်က ရုရှား၊ နှစ်ပုဒ်က အင်္ဂလိပ်၊ ဘာသာစကားအရလည်း ခြားနားကြသေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ဆိုစဉ်ကလည်း တပေါင်း တစည်းတည်းပြုဖို့ ရည်ရွယ်ရင်း မရှိခဲ့ဘူး။ ဒသက သုံးခု တစ်ပြန်တစ်လျားမှာ စိတ်ကူးပေါက်ရာ ကောက်ပြန်ခဲ့တာ ပါ။ အစဦးဆုံး ပြန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာက ပုညကင်ရဲ့ 'ကြေးဝါမြင်းသည်တော်'။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဘာသာပြန်တာလည်း မပြီးမပြတ်၊ ထုတ်ဝေဖို့လည်း မဖြစ်မြောက်ခဲ့ဘဲ တစ်နေ့မနေ့ကမှ အပြီးပြန်ဖြစ်ကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အစဦးဆုံးပြန်ဖြစ်၊ ထုတ်ဝေဖြစ်သွားခဲ့တာက 'ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်' ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဒီနောက် 'ကျေးရွာသချိုင်း'၊ ဒီနောက် 'သက်ကျားအို သင်္ဘောသားကြီး'။ အခု စုပေါင်းထုတ်ဝေရာမှာ 'ကြေးဝါမြင်းသည်တော်' ကို ရှေ့ဆုံးကပဲ ထားလိုက်ပါတယ်။

'ကြေးဝါမြင်းသည်တော်' ကို ကျွန်တော် စတင်ပြန်ဆိုဖို့ ကြိုးစားစဉ်က ရုရှားစာဆိုတော်ကြီး ပုညကင်ရဲ့ ဂန္ထဝင်မြောက် ကဗျာကြီးမို့ ပြန်ချင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဖြစ်သွားရာမှာတော့ ဒီကဗျာကြီး ရေးဖွဲ့ရာ စိန့်ပီတာစဘာ့ဂ် မြို့ကြီးနဲ့တကွ ရုရှားပြည်ကြီး ပြောင်းလဲသွားရတဲ့ သမိုင်းတစ်ကွေ့ကို မှတ်တမ်းတင်ချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ပုညကင် ရေးဖွဲ့တဲ့ ရေလျှံမှုကြီးက စိန့်ပီတာ

စဘာဂ်မြို့မှာ ၁၈၂၄၊ နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက်မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့
 တာပါ။ ကဗျာမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်း အကြီးအကျယ်
 ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မိဟိုင်လော့
 ဖစကောယ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ပုသျှကင်ဟာ ဒီကြေကွဲဖွယ်
 ဖြစ်ရပ်ကြီးကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက် ခံစားမိ
 ရကာ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို သိလိုဇော
 ပြင်းပြင်းပြပြနဲ့ မေးမြန်းစုဆောင်းခဲ့တယ်။ ၁၈၂၄၊ ဒီဇင်
 ဘာလ ၄ ရက်နေ့က သူ့အစ်ကိုဆီရေးတဲ့စာထဲမှာ 'ရေဘေး
 ကြီးဟာ တစ်ချိန်လုံး ငါ့စိတ်ထဲရောက်နေတယ်' လို့ ရေး
 လိုက်တာကို တွေ့ရတယ်။ ရေဘေးဒုက္ခသည်တွေ ကူညီ
 ရေးအတွက် အစိုးရက လုပ်နေတာကို လုံးဝ မလုံလောက်
 ဘူးလို့လည်း သူယူဆခဲ့တယ်။ စာထဲမှာ ဆက်ရေးထားပုံ
 က 'ဒီ ကံခေရွာသူများထဲက တစ်ဦးဦးကို ကူညီဖို့များ
 မင်းစိတ်ကူးရခဲ့ရင် 'ဩညီဂင်' ပိုက်ဆံကို (သူ့ရဲ့ ကဗျာ
 ဝတ္ထု 'ယဲ့ဗဂ်နီဩညီဂင်' ပထမပိုင်းကို ထုတ်ဝေလို့ ရထား
 တဲ့စာမူခကို ဆိုလိုတယ်) သုံးလိုက်ကွာ။ တစ်ခုတော့
 သတိထား။ စကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ စာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် (ငါက လှူတာ
 ပါလို့) အသားယူ ပကာသနလုပ်တာတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့'
 တဲ့။

ကဗျာကိုတော့ ၁၈၃၃၊ အောက်တိုဘာမှာမှ
 ရေးဖြစ်တာပါ။ စိန့်ပီတာစဘာဂ် ရေကြီးမှုအကြောင်း
 လေ့လာရင်းကနေ ရုရှားပြည်ကြီးရဲ့ သမိုင်းကြောင်း
 ကံကြမ္မာများကိုပါ ကဗျာဆရာ ဆင်ခြင်တွေးတောမိရင်း
 နိဂုံးကောက်ချက်သဘော ရေးလိုက်တဲ့ ကဗျာဖြစ်တယ်။
 ပုသျှကင် နောက်ဆုံးရေးဖြစ်တဲ့ ကဗျာရှည်လည်း ဖြစ်သွား
 တယ်။ ကဗျာမှာ မဟာပီတာဘုရင်ကြီးကို ထွေပြားတဲ့ ဇာတ်
 ကောင်တစ်ကောင်အဖြစ် သရုပ်ဖော်ထားတယ်။ ပြုပြင်
 ရေးသားကြီး၊ ရုရှားနိုင်ငံတော်ကို ခိုင်ခံ့အောင် စည်းလုံး

ခဲ့သူကြီး၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ မိမိလမ်းမှာရှိသမျှ ခလုတ်
 တံသင်းမှန်သမျှကို ရက်ရက်စက်စက် ခြေနင်းပစ်တတ်တဲ့
 အာဏာရှင်ကြီး၊ 'မာနရုပ်တု' ကြီး။ ဒီတော့ကာ ကဗျာကို
 ပထမ ပုံနှိပ်ဖို့လုပ်တော့ အဲဒီတုန်းက စိုးစံသူဇာဘုရင်
 နီကိုလှစ်က အကြီးအကျယ် ဆင်ဆာလုပ်တော်မူတော့
 တာပါပဲ။ 'ရုပ်တု' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အဖြုတ်ခိုင်းတယ်။
 ပါဒတိုင်းလိုလို မေးခွန်းအမှတ်တွေ ပြထားတယ်။ ဟောဒီ
 အပိုဒ်ကို လုံးဝ အဖြုတ်ခိုင်းတယ်။

ငယ်ရွယ်တဲ့ မြို့တော်ရဲ့ရှေ့မှာ
 ရှေးဟောင်းမော်စကို မှိန်ဖျော့ခဲ့
 ဘုရင်မသစ်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ
 ခရမ်းရောင် မုဆိုးမနွယ်သာ။

အပြင်ခိုင်း၊ အဖြုတ်ခိုင်းသမျှနဲ့သာ ထုတ်ဝေရရင်
 ကဗျာရဲ့ နိုင်ငံရေးအဓိပ္ပာယ် အတော် ချည့်နဲ့သွားပေလိမ့်
 မယ်ဆိုကာ ကဗျာကို လောလောဆယ် မထုတ်ဖို့ ပုသျှကင်
 ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က
 နီဒါန်းပိုင်းပဲ ထုတ်ခဲ့နိုင်တယ်။ ပုသျှကင်ခမျာ ဇာဘုရင်
 မေးခွန်း အမှတ်ပြထားတဲ့နေရာတွေပြင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေး
 ရဲ့။ 'ရုပ်တု' ကို 'မြင်းသည်တော်' လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဖီဆန်
 ပြီး စိန်ခေါ်ထွက်ပြေးတဲ့ အပိုင်းကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ
 ထားခဲ့တယ်။ သူသေပြီးတဲ့နောက်မှာ ဇူကော့စကီးက
 ကဗျာကို ပြန်ပြင်ရေး (နဂိုအတိုင်းလုပ်) ရတာ။

'ကြေးဝါမြင်းသည်တော်' မှာ ရေးဖွဲ့ခံရတဲ့ ရေဘေး
 ကြီးရဲ့ နောက်နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့်အကြာမှာ ရုရှားပြည်
 ကြီးတစ်ခုလုံး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရောက်ခဲ့ရကာ စိန့်ပီတာ
 စဘာ့ဂ်မြို့ကိုလည်း လီနင်ဂရာဒ်မြို့ရယ်လို့ နာမည်
 ပြောင်းခံရပါတော့တယ်။ ကဗျာဇာတ်ကောင် ယဲ့ဗဂဲနီ
 လမ်းစဉ်အတိုင်း ကဗျာရေးသူ ပုသျှကင်ပါ (အသက်ထင်

ရှားများ ရှိခဲ့ရင်) ချာချာလည်ရှူးရမယ့် အဖြစ်ဆိုးတွေပ။
 နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကျော် ကုန်းရုန်းခံရရှာပြီးတဲ့နောက်မှာ
 ရုရှားပြည်ကြီး လူးလဲထနိုင်တော့တယ်။ စိန့်ပီတာစဘာ့ဂ်
 မြို့ကြီးလည်း လီနင်ဂရာဒ် နာမည်ကြီးကို ဖြုတ်ချကာ
 နာမည်ရင်းကို ပြန်ရရှာတော့တယ်။ ဒါကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေ
 နဲ့ ပုသျှကင်ရဲ့ကဗျာကို ကျွန်တော်အပြီး ဘာသာပြန်ကာ
 နိုဝင်ဘာလထုတ် ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်သွင်း
 ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပုသျှကင်နဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာဝန်းကျင် ကွာခြားတဲ့
 မာယာကျော့ဖစကီးယံကတော့ လူတွေကို ဒုက္ခပေးမယ့်
 ‘ရေလျှံမှုကြီး’ ကိုပဲ မဟာတော်လှန်ရေးကြီး ထင်မှတ်ခဲ့ရှာ
 သူပါ။ တော်လှန်ရေးထဲမှာ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့ပြီး အောက်
 ခြေသိမ်း ပိုစတာဆွဲတဲ့ အလုပ်မျိုးအထိ လုပ်ခဲ့တယ်။
 အဲဒီလို တော်လှန်ရေးကြီး မစမိလေးတင် ‘ဘောင်းဘီဝတ်
 မိုးတိမ်’ ကို ရေးခဲ့ကာ တော်လှန်ရေးကို နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တယ်။
 နောက်တော့မှ ကြာကြာဝါးတော့မှ လူတွေဒုက္ခရောက်ရတဲ့
 ကိစ္စကြီးပါလားလို့ သိမြင်သဘောပေါက်ကာ ငယ်ငယ်ရွယ်
 ရွယ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်ပြီး သေသွားခဲ့ရှာတယ်။
 သူရေးခဲ့တဲ့ ‘လီနင်’ ကဗျာရှည်ကြီးကတော့ ကနေ့ အမှိုက်
 ခြင်းထဲပဲ ထည့်ကြရပါပြီ။ (တစ်လောဆီက မြန်မာနိုင်ငံကို
 အလည်ရောက်လာတဲ့ တရုတ်ဘာသာပြန်အဖွဲ့ထဲမှာ
 ရုရှားကနေ တရုတ်လို ဘာသာပြန်သူတစ်ဦးလည်း ပါလာ
 တယ်။ သူကလည်း မာယာကျော့ဖစကီးယံကို သဘောကျ
 သူကိုး။ ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေပြန်ခဲ့ပြီလဲမေးတော့ ‘ဘောင်း
 ဘီဝတ်မိုးတိမ်’ နဲ့ အတိုအထွာအချို့ ပြန်ထားကြောင်း
 ပြောလိုက်တယ်။ သူက ဆက်ပြီး ‘လီနင်’ ကို မပြန်ဘူးလား
 လို့ မေးပါတယ်။ မျက်ခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားမိပေမဲ့ အိမ်ရှင်နဲ့
 ဧည့်သည်မို့ အောင့်အည်းကာ မပြန်ပါဘူးလို့ပဲ ရိုးရိုး ပြော

လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲကတော့ ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ။ ကျုပ်က ကဗျာကိုပြန်တာ ဝါဒဖြန့်တာကို မပြန်ဘူးဗျလို့ ပြောလိုက် ချင်တာ။)

‘ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်’ ဟာ နိုင်ငံရေးကင်းတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံ ရေးဝါဒဖြန့် ကဗျာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေး အယူအဆရှိသူ တစ်ဦးက သူ့ခံစားမှုကို ဖော်ထုတ်ပြထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် မျှသာ ဖြစ်တယ်။ အဲသလို တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်ကနေ အများသူငါခံစားချက် ဖြစ်သွားအောင် ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့အတွက် ကြီးမားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် (a great poem) ဖြစ်ရတယ်လို့ ကမ္ဘာနဲ့အဝန်း စာပေပညာရှင် များက အသိအမှတ်ပြုထားရတာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာသာပြန် ကဗျာနှစ်ပုဒ်မှာ တစ်ပုဒ် က ရုရှား ဂန္ထဝင်စာပေခေတ်ကို ကိုယ်စားပြုပြီး တစ်ပုဒ်က တော့ ခေတ်နှောင်းပိုင်းကို ရည်ညွှန်းနေတယ်လို့ ဆိုနိုင် မယ်။ တကယ်တော့ မာယာကော့ဖစကီးယံဟာ ခေတ် သစ်ရဲ့ အစနားကလူလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက် မှာ ကနေထိ ခေတ်သစ်ရဲ့ ကဗျာဆရာတွေ တစ်ပုံတစ် ခေါင်း ပေါ်ထွန်းခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ဒီစာအုပ်မှာ တင်ဆက်ထားတဲ့ ကဗျာဆရာတွေထဲမှာ ရှေးအကျဆုံးက ထောမာ့စ်ဂရေး (၁၇၁၆-၁၇၇၁) ပါပဲ။ သူရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေထဲမှာလည်း ‘ကျေးရွာသီချင်း’ ဟာ အထင်ရှားဆုံးဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်ရှိ အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားတဲ့ ကျောင်းတွေ၊ တက္ကသိုလ်တွေမှာ ဂန္ထဝင် အင်္ဂလိပ်ကဗျာကိုသင်ရင် ‘ကျေးရွာသီချင်း’ ကို သင်ကြရတာချည်း။ အင်္ဂလိပ်စာပေနဲ့ ကျွမ်းဝင်သူတိုင်းသိကြ၊ ကိုးကားလေ့ရှိကြတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကဗျာထဲက တချို့ပါဒတွေ (ဥပမာ- The

paths of glory lead but to the grave) ဆိုရင် စကားပုံ လို့ ဖြစ်လာနေပေါ့။ တကယ်တော့လည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံး ဟာ ခံစားမှုထက် အတွေးပါပါ ဆင်ခြင်စရာ ရှုခင်းလေး တွေနဲ့ လူ့လောကအကြောင်း နီတိစကားလေးတွေ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကုံးသီထားတာပဲ ဖြစ်နေတော့တယ်။

ဂရေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်တစ်နှစ်အကြာမှာ ဆယ်မြူယယ်တေလာကိုးလရစ် (၁၇၇၂-၁၈၃၄) ကို မွေး ပါတယ်။ ကိုးလရစ်က ပုသျှကင်ထက် ၂၇ နှစ်ကြီးပေမဲ့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ခေတ်ပြိုင်တွေဖြစ်တယ်။ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ ရောမန္တိကဝါဒကို ဦးဆောင်သူများအနက် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုးလရစ်ဟာ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝသဘော (Super-natural element) ကို အောင်အောင်မြင်မြင် အသုံးချ နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီသဘောသားအိုကြီးကဗျာဟာ ထင်ရှား ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာထဲက စာသားတချို့ဟာလည်း (ဥပမာ-(Water, water everywhere/ Nor any drop to drink.)အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ဆိုရိုးစကားလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ဘာသာရေးသမားတွေအဖို့ကတော့ He prayeth well, who loveth well/ Both man and bird and beast ဆိုတာ မကြာမကြာ ထုတ်နုတ်ကိုးကားစရာ ဖြစ်နေလေ ပေါ့။

ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာအတိုအထွာတို့ကို ဘာသာ ပြန်ရုံမက အဋ္ဌကထာဖွင့်တဲ့ အလုပ်ကိုပါ လုပ်လေ့ရှိပါ တယ်။ ကဗျာရှည်ကြီးတွေကိုတော့ (ထင်းရှူးပင်ရိပ်မှာ ဝါဒစဝသ်ရဲ့ 'မသေခြင်းတရား' ကဗျာကို ဖွင့်ခဲ့ဖူးတာက လွဲလို့) ဖွင့်လေ့မရှိပါဘူး။ ရှည်လွန်းတော့ နေရာလည်း မရဘဲကိုး။ ဂရေရဲ့ 'ကျေးရွာသီချင်း' ကတော့ ဘာသာ စကား သိပ်သည်းမှုကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ ဖွင့်ဆိုခဲ့ တယ်။ အခု စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်း

မှာ တင်ဆက်စဉ်က အင်္ဂလိပ်မူရင်းကို ထည့်ပေးခဲ့ပေမဲ့ အခုစာအုပ်မှာတော့ (အရှည်ကြီးတွေ ဖြစ်နေလေတော့) ဘယ်ကဗျာကိုမှ မူရင်းမဖော်ပြတော့ပါ။

မူရင်းထည့်စတမ်းဆိုရင် ပုညကင်နဲ့ မာယာကော့ ဖစကီးယံအတွက် ရုရှားစာသားကို ထည့်ရမှာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ပြန်တာဟာ ရုရှားစာသားက ပြန်တာဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်တွေကို အကူအညီယူပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်က ပြန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ကလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်အတွက် အနည်းဆုံး နှစ်မူရှိ ပါတယ်။ 'ဩဘလကော ဖရှတာနာစ်' ကို တစ်ဦးက 'A Cloud in Trousers' လို့ ပြန်ကာ တစ်ဦးက 'Cloud in pants' လို့ အင်္ဂလိပ်လို အမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်ကို ရည်ညွှန်းလိုရင် 'ဘောင်းဘီဝတ် မိုးတိမ်' လို့ပဲ ညွှန်းပါ။ A Cloud in Trousers လို့ မခေါ် ပါနဲ့။ 'Cloud in pants' လို့လည်း မညွှန်းပါနဲ့။ အလားတူ 'ကြေးဝါမြင်းသည်တော်' လို့ပဲ ခေါ်ပါ။ 'ကိုသာနိုး ဘာသာ ပြန်တဲ့ Bronze Horseman' လို့ မပြောပါနဲ့။

ဒီကဗျာရှည်တွေကို တစုတစည်းတည်း ထုတ်ဝေရ အောင် အကြံပေးဆော်ဩသူက ကြည်အောင် ဖြစ်တယ်။ ဒီအတွက် သူ့ကျေးဇူးကို ကမ္ပည်းထိုးရမယ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေဖို့ အားထုတ်စဉ် တိုလီမိုလီကအစ ဟိုပြေးဒီပြေး ကူညီသူက အောင်ဝေး၊ ထုတ်ပေးသူက အားမာန်သစ် စာပေ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ 'ကြေးဝါ မြင်းသည်တော်' နဲ့ 'သင်္ဘောသားအိုကြီး' တို့ကို ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ၊ 'ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်' ကို စတင်ပုံနှိပ် ခဲ့တဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ် ၊ 'ကျေးရွာသင်္ချိုင်း' နဲ့ 'သင်္ဘောသား အိုကြီး' တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတို့ကို ထည့်ပေးခဲ့တဲ့ စံပယ်ဖြူ မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုလိုပါတယ်။ ဒီမဂ္ဂဇင်း

ဟောင်းတွေကို စာအုပ်ပုံအကြိုအကြားမှာ ဒုက္ခခံ ရှာဖွေ
ပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ရှင်မရဲ့ ကျေးဇူးကတော့ ထိပ်ဆုံးက
ပါပဲ။ ။

မောင်သာနိုး
၂၅-၁၁-၉၁

mgyc.com

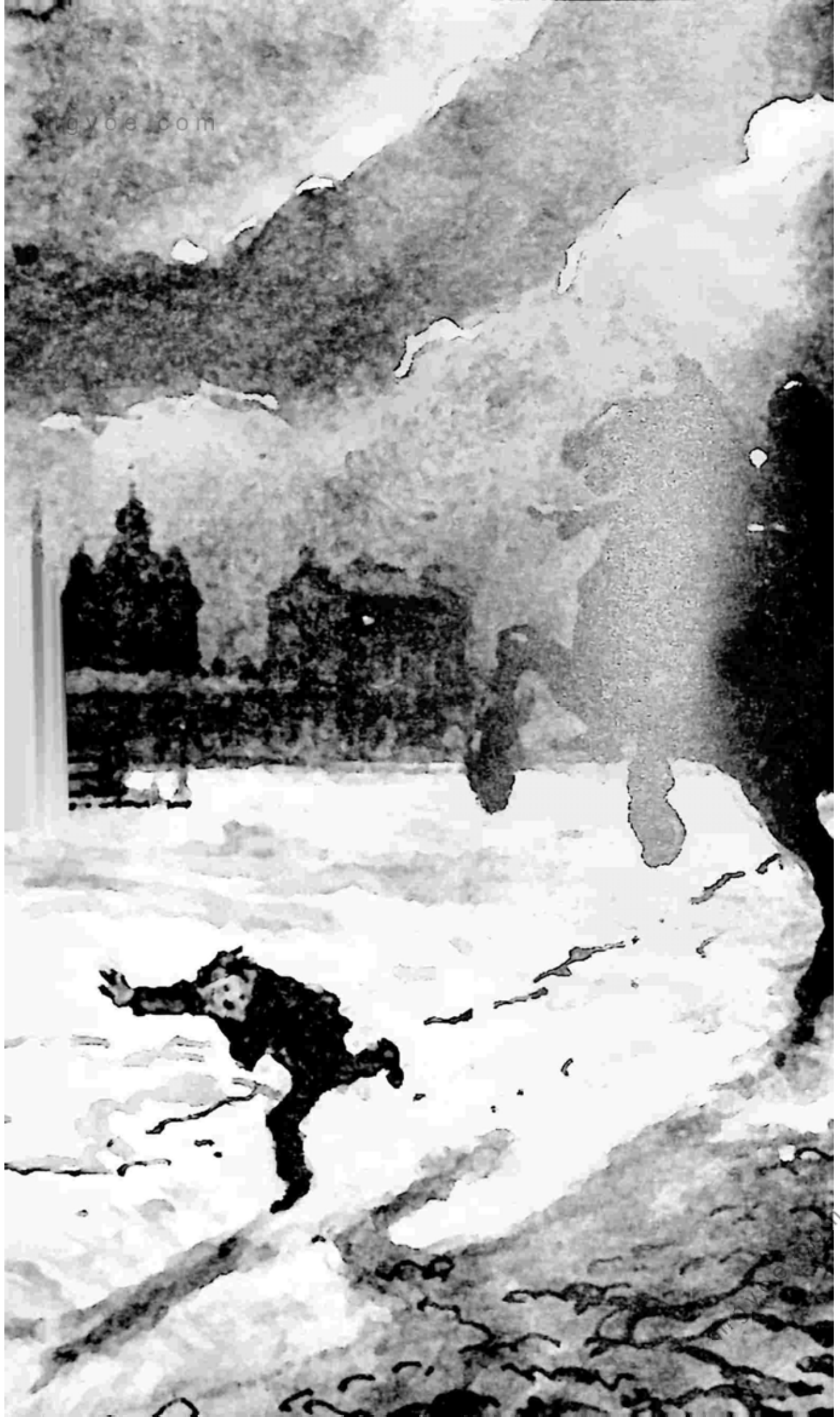
mgyc.com

ပုညကင်

ကြေးဝါမြင်းသည်တော်

xyoe.com

ပုညကင်ရဲ့ 'ကြေးဝါမြင်းသည်တော်' ကို ကျွန်တော်ဘာသာပြန် ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ဒသက သုံးခုရှိခဲ့ပြီ။ အဲဒီတုန်းက ဖန်မီးအိမ် စာအုပ်တိုက်ကနေ ကြော်ငြာတွေ ဘာတွေတောင် လုပ်ခဲ့သေး တယ်။ ဒါပေမဲ့ အထမမြောက်ခဲ့ဘူး။ ဘာသာပြန်တာကလည်း အစပိုင်း နည်းနည်းပဲ ပြီးခဲ့ပါတယ်။ အဆုံးမတိုင်ခဲ့ပါဘူး ခုတော့ အဲဒီပြန်ရင်းလက်စ စာအုပ်တွေလည်း ပျောက်ကုန်ပြီ အစက စပြီး အသစ်လုပ်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် ဘာသာပြန်တာ မူရင်းရုရှားဘာသာကနေ ပြန်တာဖြစ်တယ်။ (ကဗျာခေါင်းစဉ်က ရုရှားလို 'မျက်ဒနည် ဖဆဒညိက်' ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်။) အကူအညီယူရတဲ့ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်သုံးမူ ရှိပါတယ်။ (၁) ဂျွန်ဖင်းနဲလ်ရဲ့ စကားပြေ ဘာသာပြန်၊ (၂) အီရီနာဈယ်လဲ့ ဇနောဗာရဲ့ ကဗျာဘာသာပြန်၊ (၃) ဒီမိုတြိုဩဘလဲန်စကီရဲ့ စကားပြေဘာသာပြန်။ ၁ နဲ့ ၃ ကို ပင်ဂွင်းစာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေတာဖြစ်ပြီး ၂ ကိုတော့ မော်စကို ပရိုဂရက်စ် ထုတ်ဝေသူများက ထုတ်ဝေခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ၁ နဲ့ ၃ ဟာ စကားပြေ ပြန်တာမို့လို့ အင်္ဂလိပ်စကား သဘာဝအရ

တစ်လုံးတလေ ဖြည့်စွက်ပေးရတာများကလွဲလို့ မူရင်းနဲ့ တော်တော့ကို နီးစပ်တယ်ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ။ ။ ကတော့ ကဗျာဖြစ်တဲ့အပြင် ကာရန်မကိုက်ကိုက်အောင် အားထုတ်ထား ရတဲ့အတွက် စကားလုံးတွေ တော်တော်ကို ပိုနေတော့တယ်။ အောက်မှာ ကြည့်ပါလေ။

Fresh in our memories we keep
A time most grave and
dark and baneful...
Upon my narrative with dread
Therefore do I begin for painful
It needs must be, dear friends,
and sad.

(အီရိနာ ဈာန်လွှဲ ဇနောဗာ)

There was a dsrad time - the memory of it is still fresh... I will begin my narrative of it is for you,my friends. My tale will be sad.

(ဂျွန်ဖင်းနဲလ်)

မူရင်းရုရှားစာသားမှာရှိတာက...
ရှိခဲ့တယ်။ ချောက်ချားဖွယ် အချိန်
သူ့ကို သတိရမှု လတ်ဆတ်ဆဲ(ပထမ ကာရန်)
သူ့ကို ငါ့မိတ်ဆွေတို့ သင်တို့အတွက် (ဒုတိယ ကာရန်)
စတင်မယ် ငါ့ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို (ပထမ ကာရန်)
ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်မယ် ငါ့ပုံပြင် (ဒုတိယ ကာရန်)

မူရင်းမှာ 'ချောက်ချားဖွယ်' လို့သာ ရှိတာကို အီရိနာက most grave and dark and baneful လုပ်ထားတာ 'ရှိခဲ့တယ်' ဆိုတာကိုပဲ we keep လုပ်ထားတာ။ ဒီနောက် with dread တို့ therefore တို့ကို အပိုထည့်ပေးထားတာ တွေ့လိမ့်မယ်။ ဂျွန်ဖင်းနဲလ်မှာတော့ အဲဒါလို အပိုတွေမပါပေမဲ့ စကားအစီ အစဉ် သူ့အတိုင်းမဟုတ်တော့ ကာရန်လည်း မပါတော့ဘူး။

စကားပြေဆိုတော့ စကားပြေလိုပဲ တောက်လျှောက်ဖတ်ရတော့
တာပဲ။ ကျွန်တော်ဘာသာပြန်တဲ့အခါ စကားအပို (မလွဲသာ
လွန်းတာက လွဲလို့) မပါရလေအောင်၊ စကားအစီအစဉ် သူ
အတိုင်းဖြစ်အောင် (ဖြစ်နိုင်သမျှပေါ့လေ)၊ စကားလုံး (အက္ခရာ)
အရေအတွက်လည်း သူ့အတိုင်းဖြစ်အောင်၊ ကာရန်လည်း
သူ့အတိုင်း ယူနိုင်အောင် ကြိုးစားထားပါတယ်။

ချောက်ချားဖွယ်ကာလ ရှိဖူးရဲ့။
သတိရနေတာ လတ်ဆတ်တုန်းရယ်
မိတ်ဆွေတို့ ခင်ဗျားတို့တွက်တာ
ကျုပ်ဇာတ်လမ်းကို စတင်ပါမယ်။
ကျုပ် ဝတ္ထု ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်မှာ။

ဒီတော့ကာ တချို့စကားလုံးများ(ဥပမာ - သူ့ကို၊ ငါ့)
ချန်လှုပ်ခဲ့ရတာများ တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ကာရန်လိုက် အောင်လို့
ပါဒထဲက စကားလုံးအချို့ကို နေရာရွှေ့ရတာလည်း (ဥပမာ-
ရှိခဲ့တယ် ချောက်ချားဖွယ်အချိန်ကို ချောက်ချားဖွယ် အချိန်ရှိခဲ့
လေရဲ့ လုပ်ရတာ) တွေ့ရမယ်။ ဒါမျိုး အသေးအဖွဲကလွဲရင်
ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်ဟာ မူရင်းရုရှားစာသားနဲ့ တူညီနိုင်သမျှ
တူညီအောင် ကြိုးစားထားတာ ဖြစ်ပါကြောင်း။ ။

ကြေးဝါမြင်းသည်တော်
ပီတာပူရမြို့ဇာတ်လမ်း

နိဒါန်း

အထီးကျန်လှိုင်းတို့ရဲ့ ကမ်းပါးပေါ်
သူရပ်နေရဲ့ ကြီးမားတွေ့ခေါ်
အဝေးဆီ ငေးခဲ့၊ ရှေ့မှာ ကျယ်ပြော
မြစ် ပြေးဆင်းနေ၊ လှေငယ်နံ့ချာ
မြစ်ထက်မှာ တစ်စင်းတည်းသာ လွင့်မော့။
မှော်ထူ ရွံ့ထူ ကမ်းပေါ်မှာတော့
ဟိုမှာ ဒီမှာ အိမ်မည်းတွေပေါ့။
ပွဲတဖင်းနီရဲ့ ခိုလှုံရာပ၊
နှင်းထဲ ပိတ်ဖုံးနေတဲ့ နေရဲ့
ရောင်ခြည်တို့ မသိကြတဲ့ တောက
ဝန်းကျင်ညံစီ။

သူ တွေးနေခဲ့
 ဒီကနေ တို့ ဆွိဒ်ကို ခြောက်မယ်၊
 ဒီမှာ မြို့ တည်ဆောက်ရမယ်ကွယ်။
 မောက်မာအိမ်နီးချင်း၊ ချောက်ချားဖွယ်
 ဒီမှာ သဘာဝ ငါတို့ကိုပေး။
 ဥရောပကို ပြတင်းပေါက် ဖောက်ရေး။
 ပင်လယ်ထက် ခြေမြင့်ချဖို့။
 သူတို့ဖို့ သစ်တဲ့ လှိုင်းတွေနဲ့
 အလံစုံတို့ ဖျဉ်းဖြစ်လိမ့်မယ်ကွယ်။
 အပြောကျယ်ကျယ်မှာ မြူးဆော့ကြစို့။

နှစ်တစ်ရာ လွန်ခဲ့ နုပျိုမြို့ပြ
 မြောက်တိုင်းပြည်တို့ရဲ့ အလှနဲ့ အံ့ဖွယ်
 တောအမှောင်၊ နွံအိုင်ရဲ့ ရွံထဲက
 လှပဝင့်ကြွား ပေါ်ထွက်ခဲ့တယ်။
 ဒီမှာ တစ်ခါက ဖင်းနံမျိုး တံငါ
 သဘာဝရဲ့ ကြေကွဲ လင်ပါသား
 ကမ်းနိမ့်နိမ့်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းသာ
 မသိတဲ့ရေထဲ သူ့ရဲ့ ပိုက်ဆွေး
 ပစ်ချခဲ့ရာ၊ ခုတော့ အဲဒီမှာ
 စည်စည်ကားကား ကမ်းတွေပေါ်မှာ
 နန်းတော်တွေ မျှော်စင်တွေ ခမ်းနား
 စုပြုံနေလေပြီ။ သင်္ဘောတွေ
 အုပ်စုဖွဲ့ ကမ္ဘာထောင့် အားလုံးကနေ
 ကြွယ်ဝဆိပ်ကမ်းဆီ နှင်ကြသား။
 နှမ်းဖတ်ကျောက် နီဗာမြစ် တန်ဆာဆင်။
 တံတားတို့ ရေထက် ချိတ်ဆွဲလို့ပ။

စိမ်းနက်ရောင်နဲ့ ဥယျာဉ်တွေက
 သူ့ကျွန်းတွေကို လွှမ်းနေလေအင်။
 ငယ်ရွယ်တဲ့ မြို့တော်ရဲ့ ရှေ့မှာ
 ရှေးဟောင်းမော်စကို မှိန်ဖျော့ခဲ့ရ၊
 ဘုရင်မသစ်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ
 ခရမ်းရောင် မုဆိုးမနယ်သာပ။

မင်းကို ချစ်တယ် ပီတော့ လက်ရာမွန်
 ချစ်တယ် မင်းခက်ထန်၊ ပြေပြစ်အသွင်၊
 နီတရဲ့ ခုံညား၊ စီးဆင်းဟန်၊
 သူ့ရဲ့ နှမ်းဖတ်ကျောက် ကမ်းခြေပြင်၊
 မင်းဝင်းထရုံရဲ့ သံအခင်းအကျင်း။
 မင်းရဲ့ အတွေးရေယာဉ် ညဉ့်တွေ
 ထွင်းဖောက်မြင် ဆည်းဆာ လမဲ့အလင်း။
 ငါ့ရဲ့ အခန်းလေးထဲမှာ ငါလေ
 မီးခွက်မဲ့စာရေး၊ စာဖတ်နေခဲ့တယ်။
 လူသူကင်း လမ်းတို့ရဲ့ အိပ်စက်
 ထုထည်များ လင်းကြ၊ ၊ ဝင်းလက်လက်
 အာဒမိရာလတီ ပြာဿဒိဟာလည်း။
 ရွှေရောင်ဝင်းလက် ကောင်းကင်ပြင်မှာ
 အမှောင်ညကို မရောက်စေဘဲ
 အရုဏ် တစ်ခုပြီး တစ်ခု နှင်လိုလာ၊
 ညကို ပေးရဲ့ နာရီဝက်ပဲ။
 ချစ်မိပြင်းထန်တဲ့ မင်းဆောင်းရဲ့
 မလှုပ်ရှားတဲ့ လေနဲ့ ဆီးနှင်းရယ်၊
 နီတကျယ်တစ်လျှောက် ပြေးတဲ့စွပ်ဖားနဲ့
 နှင်းဆီထက် ဝင်းတဲ့ လုံမမျက်နှာရယ်၊
 ကပွဲကအရောင်၊ ဆူသံ၊ စကားသံ၊

လူပျို ဧည့်ခံပွဲ အချိန်ခါမှာ
 အမြုပ်စီခွက်ရဲ့ တစ်စစ်စစ်သံ၊
 ပန်ချ်ရဲ့ ဖျော့တော့ မီးလှုံပြာပြာ၊
 အင်္ဂါဂြိုဟ် အားကစားကွင်းတို့ရဲ့
 စစ်မာန် အသက်ပါမှုကို ချစ်မိ၊
 ကြည်းတပ်သားတို့နဲ့ မြင်းတို့ရဲ့
 တစ်ပြေးညီ အလှကိုလည်း ငါချစ်မိ
 အောင်ပွဲအလံစုတ်ပြတ် အစများက
 ညီညာလွန်းလူး နေကြတဲ့ဟန်၊
 စစ်ပွဲမှာ ထွင်းဖောက် ပစ်ခတ်ခံ
 ကြေးဝါခမောက်တို့က ဝင်းပပ။
 စစ်မြို့တော်ကြီးငဲ့ ချစ်မိတယ်
 မင်းခံတပ်ရဲ့ ဟိန်းသံနဲ့ မီးခိုး။
 မြောက်မိဖုရားက ရွှေနန်းတော်ဝယ်
 သားတော် ပေးဆက်တဲ့ ချိန်ခါမျိုး။
 ရန်သူ့အပေါ်မှာ အောင်ပွဲတစ်ခုကို
 ရုရှားပြည် ကျင်းပပြန်တဲ့အခါ။
 ရေခဲပြာကို ရိုက်ခွဲတဲ့ကာ၊
 နီဇာ ပင်လယ်ဆီ သယ်လိုသွား
 နွေဦးရနံ့ ရကာ မြူးပျော်ရှာ။

အလှကို ပြပ ပီတာ့မြို့၌။
 ရုရှားလို မယိမ်းမယိုင် ရပ်လိုက်ပ။
 အောင်နိုင်ပြီး ရေလေတောင်မှကွဲ့
 မင်းနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ယူမယ်ပ။
 ရန်စနဲ့ ပဝေရှေး အနှောင်ဖွဲ့
 ဖင်လန် လှိုင်းတွေ မေ့ကြပါစေ
 အချည်းနှီး အမှန်းနဲ့ ပီတာ့ကိုလေ
 အစဉ် အိပ်နေ မနှောင့်ယှက်ကြနဲ့။

ချောက်ချားဖွယ် ကာလ ရှိဖူးရဲ့။
 သတိရနေတာ လတ်ဆတ်တုန်းရယ်...
 မိတ်ဆွေတို့၊ ခင်ဗျားတို့တွက်တာ
 ကျုပ်ဇာတ်လမ်းကို စတင်ပါမယ်၊
 ကျုပ်ဝတ္ထု ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်မှာ။

ပထမပိုင်း

မှောင်မည်းမည်း ပဲထရိုဂရဒ်မြို့ထက်
 နိုဝင်ဘာသရဒ အေးမှုတ်လျက်။
 ပြေပြစ်တံတိုင်းရဲ့ အစွန်းတို့မှာ
 ဆူညံလှိုင်းတို့ ပုတ်ခတ်လျက်သာ
 နီလာ လိမ့်လူး နေဂနာမငြိမ်တဲ့
 အိပ်ရာထက်က လူမမာနယ်ကွဲ့။
 မိုးချုပ်ပြီ၊ မှောင်လို့ လာနေပြီ။
 ပြတင်းမှာ မိုး ဒေါသကြီးနေပြီ။
 လေတိုက်၊ ဝမ်းပန်းတနည်း အူမြည်ရဲ့။
 အဲဒီချိန် လည်ရာက အိမ်ကို
 ပြန်လာပေါ့ ယဲ့ဗဲနီ ကိုလူပျို...
 ကျုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်ကို ဒီအမည်နဲ့
 ခေါ်ကြမယ်။ ဒါဟာ အသံအနေနဲ့
 သာယာပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ကလောင်နဲ့
 ကျွမ်းနေတာလည်း ကြာလေပြီပဲ။^၁
 မျိုးရိုးအမည် သူ မလိုပါဘူးကွဲ့၊
 လွန်လေပြီတဲ့ အချိန်တုန်းကတော့
 ထွန်းပကောင်း ထွန်းပခဲ့လိမ့်မယ်။
 ကာရမ်ဇင်ရဲ့ ကလောင်အောက်မှာတော့
 တိုင်းရင်းပုံများမှာ မြည်ဟည်းခဲ့မယ်။
 ခုလောကမှာ ပြောဆိုကြရာ
 မေ့ကြပြီ ကျုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်ဟာ
 ကောလမ်နာမှာနေ၊ တစ်နေရာ ဝန်ထမ်း။^၂
 ဂုဏ်ကြီးသူကိုရှောင်၊ သေရွာမြန်း
 ဆွေမျိုးများရော မေ့ပျောက်ထားတဲ့
 ခေတ်များကိုပါ လွမ်းဆွတ်မနေခဲ့။

ဒီလိုနဲ့ အိမ်ပြန် ယဲ့ဗဂဲနီ၊
 လောင်းကွတ် ခါချ၊ အဝတ်ချွတ်၊ ပစ်လဲ့၊
 တော်ကြာအောင် အိပ်လို့ မရပါဘဲ၊
 အတွေးမျိုးစုံ လှိုင်းထနေခဲ့ပြီ၊
 ဘာအကြောင်းများ သူ့တွေးပါလိမ့်။ သူ
 ဆင်းရဲပုံ၊ ကြိုးစားပါမှ သူ
 အမှီခို ကင်းလွတ်မှုနဲ့ ဂုဏ်ကို
 ရရှိနိုင်ပေလိမ့်မယ်ဖြစ်ပုံ၊
 ဒေဝ ဦးနှောက်နဲ့ ငွေ သူ့ကို
 ပိုပေးခဲ့သင့်ပုံ၊ အပျင်းကမ်းကုန်၊
 ကံတော့ အင်မတန် ကောင်းကြသူတွေ၊
 ဦးနှောက်သေးကျုံ့ကျုံ့ လူပျင်းတွေ၊
 သူတို့ဖို့ ဘဝဟာ သက်သာလှ။
 သူဝန်ထမ်း နှစ်နှစ်ရှိပြီပဲ။
 သူ ဆက်တွေးရဲ့ မိုးလေဝသ
 ငြိမ်သက်မလာနေပုံ၊ မြစ်နဒီက
 တက်လို့ပဲနေပုံ၊ တံတားတွေများ
 နီဗာမြစ်ထက် မြင့်ထားရပလား။
 ပါရာရှာလေးနဲ့ သူဟာဖြင့်
 နှစ်ရက်သုံးရက် ခွဲရမယ်ထင်။
 ယဲ့ဗဂဲနီ နှလုံးက သက်ပြင်းချ၊
 ကဗျာဆရာနယ် အိပ်မက်မက်နေရဲ့

“လက်ထပ်မယ်၊ ငါ ဘာမဖြစ်ရမလဲ”
 ဒါ ခက်တော့လည်း ခက်သားပဲပ၊
 ဒါပေမဲ့ ငါငယ်တယ်။ ကျန်းမာတယ်၊
 နေ့ရော ညပါ အလုပ်လုပ်လိုက်မယ်။
 တစ်နည်းနည်းနဲ့ သာမန်ရိုးစင်းတဲ့
 ခိုနားရာလေး ဖန်တီးယူကာ
 ပါရာရှာကို ချမ်းမြေ့စေမကွဲ။
 တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ကြာကောင်းကြာမှာ...
 ရာထူးလေးရ၊ ပါရာရှာကို
 လွှဲရမယ် တို့မိသားစုကို
 ကလေးတွေ ပျိုးထောင်ရေးရောပ...
 နေကြမယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သင်္ချိုင်းထိသာ
 တို့နှစ်ဦး လက်ချင်း တွဲလျှောက်မှာ၊
 မြေးတွေ တို့ကို သင်္ဂြိုဟ်မယ်ပ...”

ဒီလို သူတွေ။ အဲဒီညမှာ
 သူဆွေးနေတယ်၊ သူတောင့်တမိ
 လေ ဒီလောက် မညည်းတွားစေချင်ပါ၊
 မိုးလည်း ပြတင်းပေါက်ကို ဒီလောက်ထိ
 ဒေါနဲ့ မနက်စေချင်...

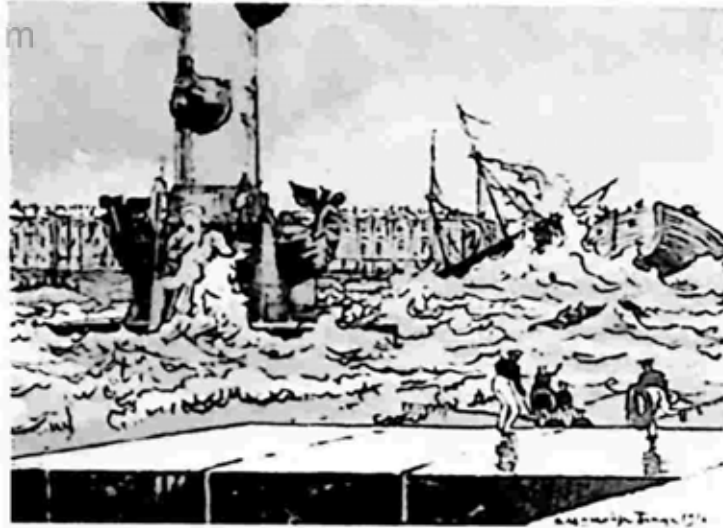
အိပ်ချင်တဲ့

မျက်လုံး နောက်ဆုံး သူ ပိတ်။ ဒီတွင်
ဆိုးရွားညရဲ့ အမှောင် ပါးလာခဲ့။
ဖျော့တော့ရောင် နေ့ ရောက်လာပြီပင်...
ကြောက်ဖွယ်နေပ။

တစ်ညလုံး နီဗာ

မုန်တိုင်း ရင်ဆိုင် ပင်လယ်ဆီ ပြေ။
ပြင်းပြသူရူးကို မအောင်နိုင်သေး...
တိုက်ပွဲကို ကြံကြံ မခံနိုင်ရှာ...
မနက်ခင်းမှာ မြစ်ကမ်းပါးထက်ဗွေ
လူအုပ်ကြီး စုပြုံရောက်လာကြ။
ရူးနှမ်းရေပြင်ရဲ့ ပန်းပွားတွေ
တောင်တွေ အမြှုပ်တွေကို ရှုမောကြ။
လေအားကြောင့် ပင်လယ်ကွေ့ကနေ
ပိတ်ဆို့ခံရတဲ့ နီဗာဟာ
နောက်ပြန်ဆုတ်၊ စိတ်ဆိုး၊ ပွက်ပွက်ဆူစေ၊
ကျွန်းတွေကို ရေလွှမ်းပစ်တော့တာ။
ရာသီဥတု တိုးလို့ ရိုင်းလာ၊
နီဗာ ပူဖောင်း ဟိန်းဟောက်တော့တာ။

အိုးကြီးနယ် ပွက်ကာ ဝဲလည်ခဲ့၊
 ရုတ်တရက် တောကောင် စိတ်ရိုင်းနဲ့
 မြို့ပေါ် ခုန်အိပ်ပေါ့။ သူ့ရှေ့မှာ
 အားလုံး ပြေးကြ၊ အားလုံးဝန်းကျင်
 ရုတ်တရက် လူသူကင်း ရုတ်တရက် ရေပြင်
 မြေအောက်ခန်းတွေထဲ စီးဆင်းပေါ့
 သံတိုင်တွေထိ မြောင်းလှုံလာတော့။
 ပီတာပူရ် ရေမော့တြီတန်နယ်၊
 ခါးထိ ရေထဲ နစ်မြုပ်လို့ရယ်။

ဝိုင်းဟော့။ ထိုးစစ်ဟော့။ လှိုင်းယုတ်တို့
 သူခိုးနယ် ပြတင်းပေါ် တက်။ လှေတို့
 မှန်ကို ပဲ့နဲ့ ရိုက်ခဲ့ပေါ့ တအား။
 အဝတ်စိုအောက်က ဈေးရွက်ပန်းများ။
 တဲအစအန၊ သစ်လုံး၊ ခေါင်မိုးများ။
 သိုလှောင်ရောင်းဝယ်မှုရဲ့ ကုန်များ။
 ဖျော့တော့မွဲတေမှုရဲ့ ပစ္စည်းများ။
 မှန်တိုင်းတိုက်လွင့်ခံ တံတားများ။
 ရောင်သင်္ချိုင်းထဲက အခေါင်းများ
 လမ်းပေါ် မော့နေရဲ့

လူတွေခမျာ
နတ်ဒေါသကြည့်၊ သေဒဏ် စောင့်ကြ။
အလို၊ အကုန်ပျက်ပြီ။ ခိုစရာ စားစရာ
ဘယ်မှာရလိမ့်။

ဒီကြောက်ဖွယ် နှစ်မှာ
နတ်ရွာစံ ဇာဘုရင်ရုရှားကို
ဘုန်းနဲ့ စိုးစံဆဲ၊ လသာဆောင်ဆီ
ကြေကွဲ၊ စိတ်တော်မငြိမ်၊ သူထွက်ပြီ။
မိန့်ရဲ့ ဒေဝရဲ့ မိုးလေတို့ကို
ဘုရင်များ မထိန်းချုပ်နိုင် ကြဘူးလေ’
ထိုင်ကာ၊ ကြေကွဲ မျက်လုံးတွေနဲ့
တွေးရင်း အန္တရာယ်ဆိုးကို ငေးနေ။
ရင်ပြင်တွေလည်း အင်းအိုင်တွေကွဲ၊
သူတို့ထဲ မြစ်ကြီးတွေဟန်နဲ့
လမ်းတို့ စီးဝင်ပေါ့။ စံရာနန်း
ကြေကွဲဖွယ်ကျွန်းနဲ့ တူနေတယ်။
ဘုရင့် မိန့်ကြား တစ်စွန်းမှ တစ်စွန်း
နီးဝေးလမ်းများ တစ်လျှောက်ဝယ်
မုန်တိုင်းရေပြင်ထဲ အန္တရာယ်ခရီး
နှင်လေပေါ့ သူ့စစ်သူကြီးများ။
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ အိမ်ထဲမှာ
ရေနစ်နေသူတွေ ကယ်ဖို့ခရီး

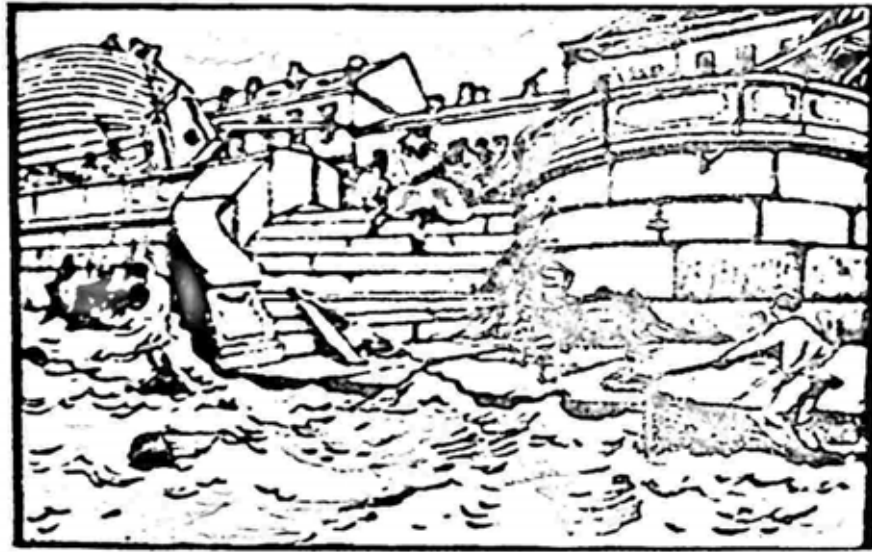
အဲဒီမှာ ပီတာ့ရင်ပြင်မှာ
 ထောင့်မှာ တိုက်သစ် ထိုးတက်ရမှာ
 မြင့်မြင့်မောက်မောက် မုခ်ဝရဲ့ အထက်
 လက်မြှောက်ကာ သက်ရှိတဲ့ဟန်နယ်
 အစောင့်ခြင်သို့ နှစ်ကောင် ရပ်နေတယ်၊
 စကျင်ကျောက်သား တိရစ္ဆာန်အထက်၊
 ဦးထုပ်မပါ၊ တင်းကျပ် လက်ပိုက်လျက်
 ထိုင်ရဲ့ မလှုပ်မယှက်၊ ကြောက်ဖွယ် ရော်ကာ၊
 ယဲ့ ဗဂဲနီ၊ သူကြောက်ရှာရဲ့ ခမျာ
 ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်၊ လောဘလှိုင်းတံပိုး
 တက်လာနေတာကို သူ မကြားရိုး။
 သူဖိနပ်အောက် ရေ လာထိသာ။
 သူ့မျက်နှာ မိုးပက်တာကိုရော၊
 အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ လေရမ်းကား
 ဖြန်းဆို ဦးထုပ် ပြုတ်စေတာကော။
 သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကင်း အကြည့်တွေ
 အဝေးတစ်နေရာဆီ မလှုပ်ဘဲလေ
 စူးစိုက်နေရဲ့ တောင်တန်းတွေနယ်
 ပွက်ပွက်ထရေနက်ထဲကကွယ်
 လှိုင်းတို့ တက်ကြွလာ၊ ဒေါထန်နေ၊

ဒီမှာ မုန်တိုင်း ဒီမှာ ဗရပွေ
 အစအနများ... အလို၊ ဒေဝ၊ ဒေဝ၊
 လှိုင်းတွေနဲ့ နီးလွန်းရာမှာလ
 ပင်လယ်ကွေ့ နားလောက်မှာပင်လျှင်၊
 ဆေးမသုတ်တဲ့ဝင်းခြံ၊ မိုးမခပင်၊
 တဲအိုပျက်လေး၊ ဒီမှာ သူရို၊
 မုဆိုးမသားအမိ၊ သူ့ပါရာရှာ၊
 သူ့အိပ်မက်ကလေး... ဒါ အိပ်တုန်းမို့
 မက်နေတာများလား။ တို့ဘဝဟာ
 တစ်ခုလုံး ဘာမရှိ၊ ဗလာအိပ်မက်လား။
 မြေကြီးကို ကောင်းကင် သရော်တာလား။

သူပြုစားခံနေရတဲ့ပမာ၊
 ကျောက်သားမှာ တုပ်နှောင်ထားတဲ့ပမာ၊
 မဆင်းတဲ့နိုင်။ သူ့ဝန်းကျင်မှာတော့
 ရေတွေချည်။ တခြား ဘာမျှမရှိတော့။
 သူ့ကို ကျောပေးထားလျက်သာပင်၊
 မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ အမြင့်ဆီမှာ၊
 ဒေါထန်နေတဲ့ နီဗာ အထက်ခွင်
 လက်ဆန့်ထုတ်ကာ ရပ်လို့နေအင်
 ကြေးဝါမြင်းပေါ်က ရပ်တုသား။

ဒုတိယပိုင်း

ခုတော့ ဖျက်ရဆီးရတာ ဝအိ၊
 အတင့်ရဲ သောင်းကျန်းလိုက်ရတာ မော၊
 နီဗာ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပါရော၊
 ထကြွခဲ့ရတာကို ချင်ကြည်၊
 လက်ရပစ္စည်းတွေ စွန့်ခဲ့ပြီ၊
 ဥပေက္ခာပ။ လူဆိုးဆိုတာ
 ကြမ်းကြုတ်တဲ့သူ လူစုနဲ့သာ
 ရွာထဲအတင်းဝင်၊ ရိုက်ခွဲ၊ လှီးဖြတ်...
 ဖျက်ဆီး၊ လုယက်၊ အော်ဟစ်၊ အံ့ကြိတ်၊
 အကြမ်းဖက်၊ ဆဲဆို၊ ရွံ့ကြောက်၊ ငိုသံ...
 နောက်၊ လုယက်မှုဝန် လေးလံကာ၊
 လိုက်ဖမ်းမှာ လန့်ထိတ်၊ မောပန်းလာ၊
 စားပြတို့ အသော့နှင်ကြရဲ့ အိမ်အပြန်၊
 လက်ရပစ္စည်း လမ်းမှာ ကျန်ခဲ့။

ရေကျဆင်းသွား။ လမ်းမကြီးလည်း
 ပေါ်လို့လာပေါ့။ ငါ့ ယဲ့ဗဲနီ
 သုတ်ခြေတင်ခဲ့၊ နှလုံး မခုန်လှုပ်ဘဲ၊
 မျှော်လင့်ချက်၊ ကြောက်စိတ်၊ လွမ်းစိတ်နဲ့
 မငြိမ်တတ်သေးတဲ့ မြစ်ဆီကိုကွဲ။
 အောင်ပွဲခံတာတွေ ပြည့်လှုံ့ကာ၊
 လှိုင်းတို့ရန်ငြိုးဖွဲ့ ပွက်တုန်းသာ။
 အောက်မှာ မီးတငွေ့ငွေ့လောင်သလို၊
 ရေမြှုပ် သူတို့ကို လွှမ်းထားဆဲ၊
 နီဗာ အသက်ရှူရတာ ခက်ခဲ။
 တိုက်ပွဲက ပြေးလာတဲ့ မြင်းလို။
 ယဲ့ဗဲနီ ကြည့် လှေကလေးကို မြင်၊
 ရှာတာ တွေ့သလို သူပြေးတော့အင်။
 ကူးတို့သမားကို အော်ခေါ်လိုက်တော့
 အပူအပင်ကင်းတဲ့ ကူးတို့သမား
 ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ လိုလိုလားလား
 ကြောက်ဖွယ်လှိုင်းတွေထဲကပို့ပေါ့။

အကြာကြီးပင် မုန်တိုင်းလှိုင်းတွေနဲ့
 တိုက်ခိုက်တယ် ဝါရင့်လှေသမား
 တစ်ချိန်လုံး လှိုင်းတန်းများအကြားထဲ
 လောင်းလှေလေးနဲ့ သူ့ရေသရဲ
 နှစ်မလိုဖြစ်ရ- နောက်ဆုံးတော့လား
 ကမ်း ဆိုက်ပေရဲ။

ကံခေသူရှာသူ
 ကျွမ်းဝင်ပြီး လမ်းကနေ ပြေးရဲ့
 ကျွမ်းဝင်ပြီး နေရာဆီ။ ငေးခဲ့၊
 မမှတ်မိတော့ပြီ၊ ကြောက်ဖွယ် မြင်ကွင်း။
 အားလုံး သူ့ရှေ့ စုပုံနေသား။
 ပြိုတာ ပြိုကျ၊ လွင့်တာ လွင့်သွား။
 အိမ်လေးတွေ ကွေးကောက်လိမ်၊ တချို့က
 လုံးဝ ပြုလဲပုံကျ၊ တချို့က
 လှိုင်းကြောင့် နေရာရွှေ့။ ပတ်ပတ်လည်၊
 စစ်မြေပြင်မှာ ဖြစ်လေတဲ့နယ်။
 အလောင်းတွေ ပြန်ကျဲလို့။ ယဲ့ဗဂဲနီ
 ခေါင်းငိုက်စိုက်သား။ ဘာမှ မသိတော့၊
 ဒုက္ခတွေကြောင့် ပန်းလျှလှပြီ၊
 ပြေးရာ၊ ဟိုမှာ သူ့ကို စောင့်ပေါ့
 ကံကြမ္မာက၊ မသိရတဲ့ သတင်းနဲ့၊
 ချိပ်ပိတ်ထားတဲ့ စာနယ်ပလေ။
 ခုပြေးနေတယ်၊ ဆင်ခြေဖုံးမှာ၊
 ခု ပင်လယ်ကွေ့၊ အနားမှာ အိမ်လေး...
 ဒါ ဘာပါလိမ့်...
 သူ ရပ်လိုက်ပေါ့၊
 နောက်ကိုပြန်ကာ လှည့်လိုက်သေးတော့။
 ကြည့်တယ်... သွားနေတယ်... ကြည့်ပြန်တယ်။
 ဒီမှာ သူတို့ အိမ်နေရာကွယ်။

ဒီမှာ မိုးမခ။ ဒီမှာ တံခါး...
ပါသွားပြီပဲ။ အိမ်ကော ဘယ်မှာ။
မည်းမှောင်၊ ပူပန်စိတ် ပြည့်လျက်သာ။
လမ်းလျှောက်ပြီးရင်း လှည့်ပတ်လျှောက်ရှာ။
သူ့ဘာသူ ကျယ်လောင် စကား ဆိုမိ
ဗြဲန်းဆို နဖူးကို လက်နဲ့ ပုတ်မိ
တဟားဟား ရယ်ပေါ့။

ညအရိပ်ဟာ

ချောက်ချားနေတဲ့ မြို့ပေါ် ကျလှာ။
အကြာကြီး မြို့နေတို့ အိပ်မပျော်ကြ၊
အချင်းချင်း ပြောလိုသာ နေမိကြ
လွန်ခဲ့တဲ့ နေ့အကြောင်း။

မနက်ရောင်ခြည်

နွမ်းလျဖျော့တော့ တိမ်တွေမှသည်
ဆိတ်ငြိမ်မြို့ပေါ် လင်းလက်လာခဲ့၊
မနေ့က ဘေးဒုက္ခ အစအန
မတွေ့ရတော့ဘူး။ ခရမ်းရောင်နဲ့
အပျက်အစီးကို ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့ပြီ။
အားလုံးဟာ နဂိုနေ ရောက်နေပြီ။

ရှင်းလင်းပြီးတဲ့ လမ်းတွေ တစ်လျှောက်မှာ
 အေးစက်စက် ဥပေက္ခာနဲ့သာ
 လူတွေ သွားလာနေ၊ အရာရှိတို့
 ညှိခိုလုံရာကို စွန့်ခွာလို့
 အလုပ်သွားကြ။ သတ္တိခဲဈေးသည်
 စိတ်မပျက်ဘဲ ဖွင့်နေလေရဲ့
 နီဗာ လုယက် မြေအောက်ခန်းကိုကွဲ။
 ဖရာမအရုံးကို ထေမိမယ်ရည်ရွယ်
 အိမ်နီးချင်း စရိတ်နဲ့။ ဝင်းထဲက
 လှေတို့ကို သယ်နေ။

မင်း ဟဗောစတောဗ ၃

ကောင်းကင်တို့က ချစ်တဲ့ ကဗျာဆရာ၊
 အမတကဗျာတွေ သီခဲ့ပြီးပါ။
 နီဗာမြစ်ကမ်းတို့ရဲ့ ဒုက္ခ။

သနားစဖွယ် သနားစဖွယ်၊ ယဲ့ ဗဂဲနီ...
 ဪ... သူ့ရဲ့ ယောက်ယက်ခတ်စိတ်ဟာ
 ကြောက်ရွံ့ဖွယ် ထိခိုက်ဖွယ်တွေဆီ
 ရင်မဆိုင်နိုင်ရှာ။ သူ့နားထဲမှာ
 နီဗာရဲ့ လေတို့ ထကြွသံ
 မြည်ဟည်းနေခဲ့၊ ကြောက်ဖွယ်အတွေးများ
 ပြည့်လျက် တိတ်တဆိတ် သူလှည့်လည်ပြန်။

အိပ်မက်တစ်ခုက သူ့ကို ညှဉ်းဆဲ၊
 တစ်ပတ် ကုန်လွန်သွား။ တစ်လ - သူလည်း
 မိမိအိမ်ဆီ ဦးမလှည့်တော့ပြန်။
 သူ လူသူကင်း ထောင့်ကလေးကိုလ
 သတ်မှတ်ရက် လွန်တော့ အိမ်ရှင်က
 ငမဲ့ကဗျာဆရာကို ငှားရမ်းပစ်ခဲ့။
 ယဲဗဂဲနီ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ
 လာမယူတော့။ မကြာမီ သူကမ္ဘာနဲ့
 သူစိမ်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့လုံးလေ
 ခြေကျင်လျှောက်၊ ကမ်းမှာ အိပ်၊ စားရဲ့
 ပြတင်းပေါက်က ပစ်ပေးတာလေးတွေ။
 သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဟောင်းနွမ်း အဝတ်လည်း
 စုတ်ပြတ်ဆွေးမြည့်ပြီ။ ကလေးယုတ်များ
 သူ့ကို နောက်က ခဲ့နဲ့ပေါက်ကြ။
 ကြာပွတ်နဲ့ သူ့ကို မြင်းရထားသမား
 မကြာ မကြာ ရိုက်၊ လမ်းတွေကို သူက
 မသိတော့ဘဲကို။ ဘာကိုမှလည်း
 သိပုံမပေါ်ရှာတော့ဘူး။ အတွင်းထဲ
 ဗလောင်ဆူဝေအသံကြောင့် နားပင်းသွား။
 ဒီလိုနဲ့ ဒုက္ခဘဝ တရွတ်ဆွဲ
 တိရစ္ဆာန် မဟုတ်၊ လူလည်း မဟုတ်တော့ဘဲ၊
 ဟိုမဟုတ် ဒီမဟုတ်၊ မဟုတ်ပြန် ကမ္ဘာသာ။
 သေသူတစ္ဆေလည်း မဟုတ်...

နီဇာကမ်း

သူ အိပ်ပြန်ပြီ၊ နေ့ရဲရက်များ
ဆောင်းဘက် ယိမ်းခဲ့၊ လေဆိုး လေသွမ်း
တိုက်ခတ်ရဲ့ သုန်မှုန်လှိုင်း ဆိပ်ကမ်း
ရိုက်ပုတ်ရဲ့ အပြစ်တင် ညည်းညူလျက်
လှေကားတစ်ညီတို့ကို ထိုးနှက်၊
အရေးမစိုက်သူ တရားသူကြီး မင်းရဲ့
တံခါးက အယူခံဝင်သူနှယ်ကွဲ့။
ငမဲ့ နိုးလာပြီ၊ မှောင်နေပြီလေး။
မိုး တစက်စက်၊ လေ တပူဆွေးဆွေး။
လေနဲ့အတူ အဝေးမှာ၊ ညအမှောင်ထဲမှာ
ကင်းသမား ပြန်လှန်အော်ဟစ်တော့တာ...
ထပေါ့ ယဲ့ဗဲနီ၊ အတိတ်ကြောက်စရာ
ပီပြင်ပြင် အမှတ်ရမိ၊ ကဗျာကယာ
ထခဲ့၊ လျှောက်သွားခဲ့၊ ဗြန်းခနဲဆို
ရပ်ပစ်လိုက်ကာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မျက်နှာမှာ ရိုင်းစိုင်းကြောက်စိတ်နဲ့
မျက်လုံးတွေ အသာကြည့်လိုက်တော့တယ်၊
သူရောက်နေတာ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရဲ့
တိုင်တွေအောက်မှာပဲ။ မှန်ပေါ်မယ်
လက်မြှောက်ကာ သက်ရှိတဲ့ဟန်နှယ်
အစောင့် ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် ရပ်နေတယ်၊
မှောင်မည်းမည်း၊ အမြင့်တည့်တည့်ဆီမှာ
စည်းခတ်ထားတဲ့ ကျောက်ဆောင်ထက်မှာ
လက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ရုပ်တုက
ကြေးဝါမြင်းပေါ် ထိုင်နေလေသပ။

ယဲ့ဗဂဲနီ တုန်မိ။ သူ့အတွေးတွေ
 ကြောက်ဖွယ်ကြည်လင်ခဲ့။ သူ သိလာ-
 လွမ်းရေ ကစားမြူးထူးတဲ့ နေရာ၊
 သားရဲလှိုင်းတို့ ရုံးစုရာတွေ။
 သူ့ဝန်းကျင် ဒေါသသောင်းကျန်းကြ၊
 ခြင်္သေ့ရင်ပြင်၊ ပြီးတော့ သူပ၊
 အမှောင်မှာ ကြေးဝါဦးခေါင်းကိုလေ
 မလှုပ်မယှက် မော့မတ်ထားလေသူပေါ့။
 သူ့ရဲ့ ကြမ္မာငင် ဆန္ဒကြောင့်ပေါ့။
 ပင်လယ်နား မြို့တည်ထောင်ခဲ့ပေ...
 ဝန်းကျင်အမှောင်ထဲ သူ ကြောက်ဖွယ်ပဲ။
 သူ့နဖူးမှာ ဘယ်လိုအတွေးပေလဲ၊
 ဘယ်လို ခွန်အား သူ့မှာ ဝှက်ထား။
 သူ့မြင်းမှာ ဘယ်လိုမီးလှုံ့ကွဲ။
 ဘယ်ကိုစိုင်းမလဲ မာန်ဝင့်မြင်းငဲ့၊
 ဘယ်မှာချပေလိမ့် သင့်ခွာများ။
 အိုဘုန်းကြီးတဲ့ ကြမ္မာရဲ့ အရှင်ဘုရား။
 အမြင့်ယံချောက်ကမ်းပါးအထက်ဆီက အသင်
 ရုရှားကို သံဇက်ကြီးနဲ့လျှင်
 မတ်မတ်ထစေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ရုပ်တုရဲ့ ခြေရင်းပတ်ပတ်လည်
 ငမဲ့သူရူး လှည့်ပတ်သွားတဲ့ကာ
 ကမ္ဘာဝက်စိုး သူ့မျက်နှာကိုသာ
 ရိုင်းပျအကြည့်နဲ့ ကြည့်နေလေတယ်။
 သူ့ရင်ကျဉ်းကျပ်လာတယ်။ နဖူးကို
 အေးစက်သံတိုင်မှာ ကပ်ထားသလို။
 မျက်လုံးတွေ အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းထား။
 နှလုံးထဲ မီးလှုံတွေ ပြေးနေခဲ့။
 သွေးဆူပွက်ခဲ့။ သုန်မှုန်မှုန်နဲ့
 သူ မာနရုပ်တုရှေ့ ရပ်လိုက်သာ။
 အံ့ကိုကြိတ် လက်သီးကို ဆုပ်ကာ၊
 မည်းမှောင်တန်ခိုးရှင် ပူးဝင်တဲ့နှယ်၊
 “ကောင်းပြီ၊ အံ့ဖွယ်ဆောက်သူကြီးရယ်”
 ဒေါသနဲ့တုန်၊ တီးတိုးပြောရှာ။
 “နေဦးပေါ့”... ပြီး ဖြုန်းဆို တအားသာ
 ငိုက်စိုက်ပြေးပေါ့။ သူထင်နေတာက
 ကြောက်ဖွယ်ဘုရင်ကြီးရဲ့ မျက်နှာခွက်
 ဒေါသနဲ့ တစ်ခဏတာ လင်းလက်
 ဖြည်းဆေး ညင်သာ လှည့်လာနေတယ်ပ...
 ဟင်းလင်းရင်ပြင် တစ်လျှောက်မှာ ပြေးတော့
 သူ့နောက်က အသံကြားနေလေပေါ့-
 မိုးချုန်းသံ ခြိမ့်ခြိမ့်ညံတဲ့အလား-
 လေးလံကျယ်လောင် ကဆုန်ချသံများ
 သိမ့်သိမ့်တုန် လမ်းမပေါ်မှပ။

ဖျော့တော့တော့ လအလင်း ဖြာခ။
 လက်တွေ့ကို မြင့်မြင့် ဆန့်ထုတ်ကာ၊
 ကြေးဝါမြင်းသည် သူ့နောက်လိုက်ပေါ့
 ကျယ်လောင် ကဆုန်ချ မြင်းတော်နဲ့သာ။
 တစ်ညလုံးလုံး ငမဲ့သူရူးခမျာ
 ခြေလှမ်းကို ဦးတည်မိလေလည်း
 နေရာတိုင်း ကြေးဝါမြင်းသည်ဟာ
 ခွာသံပြင်းပြင်း ကဆုန်ချလိုက်ရဲ့

အဲဒီအချိန်က ဒီရင်ပြင်ဆီ
 သူသွားဖို့ ကြုံလာလေတိုင်းသာ
 ချောက်ချားတဲ့အသွင် သူ့မျက်နှာမှာ
 ပေါ်လာလေတော့တယ်။ နှလုံးသားဆီ
 လက်နဲ့ ကပျာကယာ ဖိပေးရှာတယ်။
 နာကျင်မှု ငြိမ်အောင် လုပ်တဲ့နှယ်။
 ဦးထုပ်စုတ်ကလေးကို ချွတ်ကာပဲ
 ဒုက္ခရောင် မျက်လုံးတွေ မမော့ဘဲ
 ရှောင်လို့ သွားတော့တယ်။

ကျွန်းငယ်ကလေးကို
 ကမ်းစပ်မှာ မြင်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ
 နောက်ကျတံငါသည် ငါးဖမ်းရင်းလေ
 ပိုက်နဲ့ ရောက်လာတတ်ရဲ့ ဒီကို။
 ဆင်းရဲညစာ ချက်ပြုတ်လေတယ်၊
 အရာရှိလည်း အလည်ရောက်တတ်တယ်၊
 တနင်္ဂနွေ လှေနဲ့ လည်ပတ်ရင်းက
 လူသူကင်းကျွန်းကိုကွဲ့။ မြက်တစ်ပင်
 ဒီမှာ မပေါက်လေ။ ရေကြီးကာလ
 ရေဆော့ကစား အိမ်ပျက်ကလေးကိုလှိုင်
 ဒီကို သယ်ခဲ့။ ရေပြင်ထက်မှာ
 တည်နေပုံ ချုံမည်းမည်းကလေးနယ်။
 ဒါကို လွန်ခဲ့တဲ့ နွေဦးခါ
 လှေနဲ့ သယ်သွားပြီ၊ ပလာပဲရယ်
 ပျက်နေပြီရယ်။ တံခါးခုံးပေါ်ထက်
 ငါ့သူရူးကို တွေ့ကြရသကို။
 အဲဒီမှာပဲ အေးစက်အလောင်းကို
 သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပေါ့ ဒေဝအတွက်။ ။

၁။ ဒီကဗျာရဲ့ အရင်ရေးတဲ့ ကဗျာရှည် ဇာတ်လိုက်အမည်က ယဲဗဂဲနီသြည့်ဂင်ပဲဖြစ်
 ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနာမည်ကို ငါ့ကလောင်က ကျွမ်းဝင်နေပြီလို့ ပြောတာပါ။
 ၂။ ကောလိမ်နာ ဆိုတာ စိန်ပီတာစဘာဂ်မြို့က မြို့နယ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။
 ၃။ ဒ-အိ- ဟ ဗောစတောဗ ဟာ ပုညကင်နဲ့ ခေတ်ပြိုင် ဒုတိယတန်းစား ကဗျာဆရာ
 တစ်ဦးပါ။

မာယာကျော့ဖေကီးယံ

ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်

မာယာကော့ဖစကီးယ့်ရဲ့ 'ဘောင်းဘီဝတ်မိတိမ်' ကို ၁၉၁၅ က ရေးခဲ့တာဆိုတော့ အခု အနှစ် ၇၀ နီးပါး အသက်ရှည်ခဲ့ပြီ။ ဒီကဗျာရေးစဉ် ၂၀ ရာစုအစပိုင်းဟာ ခေတ်ပေါ်အနုပညာ စတင်ပေါက်ဖွားရာ ဖြစ်တယ်။ ခေတ်ပေါ်ကဗျာဝါဒဂိုဏ်းတွေ အမျိုးမျိုးပေါ်ထွန်းခဲ့ကြတဲ့ထဲက မာယာကော့ဖစကီးယ့်တို့ ကတော့ အနာဂတ်ဝါဒဂိုဏ်းက ဖြစ်တယ်။ 'အနာဂတ်ဝါဒ' အပြင်းထန်ဆုံးအချိန်၊ တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ်အတက်ကြွဆုံး အချိန်မှာ သူဒီကဗျာကို ရေးခဲ့တာပါပဲ။

ကဗျာကို အဆုံးမှာ ၁၉၁၄-၁၅ လို့ ကမ္ပည်းတပ်ထားပေ မဲ့ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိအဆိုအရ ၁၉၁၄ မှာက စဉ်းစားနေတာ သာဖြစ်ပြီး ၁၉၁၅ မှာမှ ချရေးတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသက် ၂၂ နှစ်၊ ကဗျာကို ဦးတည်ထားရာ 'မာရီယာ အလက်ဇန္ဒရော့ဗ်နာကို' သူ ၁၉ နှစ်သားအရွယ်က တွေ့ခဲ့၊ အသည်းကွဲခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတုန်းက မာရီယာက ၁၇နှစ် သမီး

အရှယ်။ လှတယ်၊ ရည်မွန်တယ်၊ အတွေးသစ်တွေ၊ တော်လှန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ တိုးတက်တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကိုတွေ့ရ၊ အချစ်ကြီးချစ်မိရပြီး အသည်းကွဲခဲ့ရတဲ့ အချစ်စိမ်းကလေး မာယာကော့ဖစကီးယံဟာ ထိန်းမရသိမ်းမရ ခံစားခဲ့ရတယ်။

သူ့ကဗျာကို လေးပိုင်းခွဲဖို့ စီစဉ်တယ်။ တစ်ပိုင်းကို ကြွေးကြော်သံတစ်ခုစီနဲ့။ (၁) မင်းတို့အချစ် ကျဆုံးပါစေ (၂) မင်းတို့ အနုပညာကျဆုံးပါစေ။ (၃) မင်းတို့လူ့အဖွဲ့အစည်း ကျဆုံးပါစေ။ (၄) မင်းတို့ဘာသာရေး ကျဆုံးပါစေ။

ကဗျာရဲ့ မူရင်းနာမည်က '၁၃ ပါးမြောက် သာဝက' ဖြစ်တယ်။ ခရစ်တော်မှာ သာဝက ၁၂ ပါးရှိ လေတော့ သူက ၁၃ ပါးမြောက် တော်လှန်ရေးရဲ့ သာဝကလို့ ဆိုတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဆာက ခွင့်မပြု 'ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်'လို့ ပြင်လိုက်ရတယ်။ ကဗျာနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့ရဲ့ အတ္တအတ္ထုပ္ပတ္တိထဲမှာ ဒီလို ရေးထားတယ်။

“(၁၉၁၅)....ညနေများမှာ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လမ်းသလား၊ ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်ကို ရေး။ နီးကပ်လာတဲ့ တော်လှန်ရေးကို မြင့်မြင့်မားမား ခံစားမိ။

မုစ်တာမာကီကို ခရီးဆက်။ မက္ကဇင်ဂေါ်ရကီ။ သူ့ကို 'မိုးတိမ်' တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖတ်ပြု၊ ဂေါ်ရကီ စိတ်ထိခိုက်။ ငါ့ပန်းပေါ်မှာ ငိုရှာ။ ကဗျာက သူ့ကိုထိခိုက်သွားစေခဲ့၊ ငါ နည်းနည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမိ”

ဂေါ်ရကီကလည်း ၁၉၁၅ ဧပြီလမှာ မာယာကော့ဖစကီးယံကို ချီးကျူးရေးသားခဲ့ပါတော့တယ်။ “ပါရမီရှိတယ်၊ ကြိုးစားဖို့ လေ့လာဖို့ လိုတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကဗျာကောင်း ကဗျာစစ်တွေ ရေးလာလိမ့်မယ်”တဲ့

အခုဘာသာပြန်ဟာ ဟားဘတ်မာရှယ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် (The Cloud in Trousers) နဲ့ ဒေါရီယန် ရော့တင်ဘတ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် (Cloud in Pants) တို့ကို

မှီငြမ်းကာ ရုရှားဆရာသမားများရဲ့ အကူအညီကို ယူပြီး ရုရှား
မူရင်းက တိုက်ရိုက်မြန်မာလို့ ပြန်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
အကူအညီပေးသူ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မှတ်တမ်း
တင်လိုက်ပေရဲ့။

mgyc.com

mgyc.com

ကျုပ်ဝိညာဉ်မှာ ဆံဖြူတစ်ပင် မရှိဘူး
 အဘိုးအိုဆန်တဲ့ နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှုမျိုး ဝေလာဝေ။
 ခွန်အားပြည့်ဝတဲ့ အသံနဲ့ လောကကို ထစ်ချုန်းလို့
 ကျုပ်သွားနေတယ်၊ လူချော လူလှ
 နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်သားကလေး။

လူသိမ်လူမွေ့တို့
 ခင်ဗျားတို့က ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တယောပေါ်
 တင်ကြတယ်။
 အရိုင်းအစိုင်းတို့ကတော့ မေတ္တာကို ဝံ့ပေါ်
 တင်ကြရဲ့။
 ဒါပေမဲ့ ထူထဲထဲ နှုတ်ခမ်းတွေချည်း
 ဖြစ်သွားအောင်
 ကျုပ်လို ပြောင်းပြန် လှန်ပစ်ဖို့တော့
 တတ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။

ပိုးဖဲထည်လွမ်း ဇဉ့်ခန်းထဲက
ပညာယူဖို့ ထွက်လာခဲ့ကြ။
နတ်မျိုးနွယ်ဂိုဏ်းဝင် ဗျူရီကရက် ကိုလူချောတို့။
ထမင်းချက်ဟာ ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်
စာမျက်နှာတွေကို လှန်သလို
နှုတ်ခမ်းတွေကို ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လှန်လှောတတ်သူတို့။

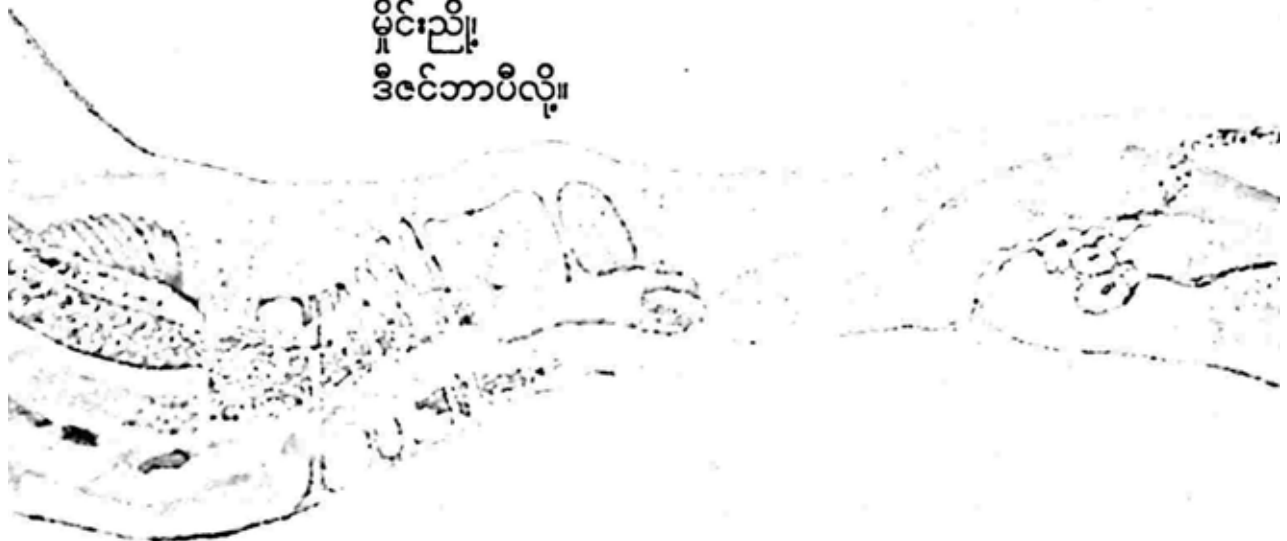
ဆန္ဒရှိကြရင်-
ဒေါသမာန်ထန်ပြင်းတဲ့ သွေးနဲ့သားနဲ့ ဖြစ်ပြမယ်။
ပြီးကောင်းကင်ကို အသံပြောင်းလို့မို့
ဆန္ဒရှိကြရင်-
ပြောစရာ မရှိအောင် နူးညံ့ပြလိုက်မယ်။
ယောက်ျား မဟုတ်- ဘောင်းဘီဝတ် မိုးတိမ်ရယ်လို့။

ပန်းဝေဝေနဲ့ နိဆရီတယ်လို့ ကျုပ်မယုံဘူး။
တစ်ခါထပ်ပြီး ကျုပ် ဟိမဝန္တာ ချီးကျူးခန်း
ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်-
ဆေးရုံလို လျောင်းစက်နေကြတဲ့ ယောက်ျားတွေကို
စကားပုံလို ဟောင်းမြင်းနေတဲ့ မိန်းမတွေကို ။

(၁)

ဒါ ငှက်ဖျားငန်းဖမ်း ဇာတ်လို့များ ထင်ကြသလား။
ဒါ ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ဩဒိဆာမှာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

‘လေးနာရီမှာ လာခဲ့မယ်’ တဲ့ မာရီယာက။
ရှစ်။
ကို။
တစ်ဆယ်။
ညနေခင်းလည်း
ညရဲ့ ကြောက်ဖွယ်မှုဆီ
ပြတင်းပေါက်က ထွက်ပြေးပေါ့၊
မှိုင်းညို၊
ဒီဇင်ဘာပီလို့။

အိုမင်းမစွမ်း ကျောပြင်နောက်မှာ ဟားတိုက်
ရယ်မောရစ်ကြပြီ။

ဖယောင်းတိုင်တွေ။

ကျုပ်ကို အခု မှတ်မိနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ဘူး။
အကြော အပြိုင်းပြိုင်း အစုအပုံကြီး။
ညည်းညည်းညုညု။
တွန့်တွန့်လိမ်လိမ်နဲ့၊
ဘာများ ဒီအသားတုံးက လိုချင်ပါလိမ့်။
အသားတုံးကလည်း အများကြီး လိုချင်ပေရဲ့။

ငါ့အဖို့ အရေးမကြီးပါဘူး။
ငါ့ကိုယ်ဟာ ကြေးဝါနဲ့ လုပ်ထားတာ။
နုလုံးသားဟာလည်း အေးစက်စက်သံထည် ဖြစ်နေနေ။
ညမှာ ကိုယ့်အသံက
ပုန်းချင်ရဲ့ နူးညံ့ရာမှာ၊
မိန်းမ ဆန်ရာမှာ။

ဒီလိုနဲ့ ခု
 အစုအပုံကြီး
 ပြတင်းပေါက်မှာ ခါးကုန်းကုန်း
 ပြတင်းမှန်မှာ နဖူးနဲ့ လူးလာနေပေါ့။
 ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ရမယ်လား။ မရဘူးလား။
 ဘယ်လိုမျိုးလဲ
 အကြီးကြီးလား သေးသေးမွှားမွှားလေးလား။

ဒီလို ကိုယ်ခန္ဓာမျိုးမှာ ဘယ်ကြီးကြီးမားမား
 ရမလဲ။

သေးသေးမွှားမွှားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။
 နံ့ချာချာ အချစ်ပေါက်စလေး နေမှာပါပဲ။
 သူက မော်တော်ကားဟွန်းသံကို လန့်တတ်တယ်။
 မြင်းချူသံကိုမှ ချစ်သတဲ့။

ဆက်လို့ ဆက်လို့သာ
 မျက်နှာကို မိုးရဲ့
 ကျောက်ပေါက်မာမျက်နှာထဲ မြှုပ်ရင်း
 စောင့်နေမိတယ်။
 မြို့တော်ဒီလှိုင်းရဲ့ အော်သံရဲ့ အပက်ခံရင်း။

ဓားကို မြှောက်ချီလို့ သန်းခေါင်
 လိုက်မိလာပေါ့၊
 ခုတ်ထစ်ချေပေါ့၊
 ဟိုမှာ သူ။
 တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျလာပေါ့၊
 စဉ်းတီတုံးပေါ်က မင်းပြစ်ဒဏ်ခံရဲ့ ဦးခေါင်းလို။
 မှန်ချပ်တွေပေါ်မှာ မွဲပြာပြာ မိုးစက် မိုးပေါက်များ
 အော်မြည်ကြွေးနေကြ၊
 မဲ့ရွဲရွဲ မျက်နှာထားတွေ စုပုံလို့ ထားကြ
 ပါရီက မယ်တော်မြတ် ဘုရားကျောင်းမှာ
 ဘီလူးရုပ်တွေ အူနေကြသလိုပဲ။

သောက်ကျိုးနည်း။
 ဘယ့်နှယ်၊ ဒီလောက်နဲ့ မတော်သေးဘူးလား။
 မကြာခင် ကွေးကွေးလေး နှုတ်ခမ်းက ရွဲလာခဲ့။
 ကြားရတယ်...
 တိုးတိတ်တိတ်
 လူမမာ ခုတင်ပေါ်ကလို
 နာပ်ကြော ခုန်ထလေပေါ့။

မင်းဝင်လာတယ်
 “ကိုင်း-ရော့” ဆိုသလို ဗြုန်းစားဟန်မျိုး။
 ဆိတ်ရေလက်အိတ်လေးတွေ နှိပ်စက်ရင်း
 ပြောပြတယ်
 ‘သိပလား
 ကျွန်မ လက်ထပ်တော့မယ်’ တဲ့။
 ဒီလိုလား။ လုပ်ပေါ့လေ။
 ကိစ္စမရှိပါဘူး။
 စိတ်တင်းပျဲမယ်။
 ကြည့်လေ- တည်ငြိမ်နေပုံများ။
 လူသေကောင်ရဲ့
 သွေးခုန်ပုံမျိုးပ။

မှတ်မိသေးလား။
 မင်း ပြောခဲ့တာတွေ
 ‘ဂျက်လန်ဒန်၊
 ငွေ၊
 အချစ်၊
 ရမ္မက်’ တဲ့
 ငါတစ်ခုပဲ မြင်မိတယ်
 မင်းဟာ ဂျီယကောန်ဒါ၊
 ခိုးယူမှ ရမယ့် သူပဲ။
 ခိုးယူသွား ကြပြီပေါ့။

တစ်ခါ ချစ်စိတ်မွန်လို့ ကစားဖက်
 လိုက်ဦးတော့မယ်။
 မျက်ခုံးကွေးတွေ မီးလှုံနဲ့ ဝင်းလက်လို့ပေါ့။
 ဒီတော့ကော
 မီးလောင်ပျက်ယွင်း အိမ်ထဲမှာ
 တစ်ခါတလေ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ တေလေတို့ နေကြသပ။

ပြောင်လှောင်ကြတယ်လား။
 ‘သူတောင်းစားရဲ့ ပြားစေ့ ထက်တောင်
 မင်းရှူးသွပ်မှုရဲ့ မြဲတွေက အဖိုးနည်းလေရဲ့တဲ့။
 မှတ်မိကြရဲ့လား။
 ဝဲဆုပိယုန်ကို ပြောင်လှောင်ကြတဲ့အခါ
 ပေါ်မဲပဲယီ ပျက်သုဉ်းခဲ့ရတာကော။

ဗျို။
 အမျိုးကောင်းသားတို့။
 သာသနာထိပါးမှု၊
 ရာဇဝတ်မှု၊
 သတ်ဖြတ်မှုတွေကို
 မြတ်နိုးသူကြီးတို့
 ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးကို
 မြင်ဖူးကြရဲ့လား
 ကျုပ်
 လုံးလုံးလျားလျား ငြိမ်ဆိတ်
 နေတဲ့အခါ
 ကျုပ်မျက်နှာလေ။

ထင်ပါတယ်လေ
‘ကျုပ်’ ဆိုတာ
ကျုပ်အဖို့ သေးငယ်ပါတယ်။
တစ်စုံတစ်ဦး ကျုပ်အထဲက ချိုးနှိမ်မရ
ထွက်လာလိမ့်မဗျ

ဟယ်လို
ဘယ်သူစကား ပြောနေပါလဲ။
မေမေလား။
မေမေ။
မေမေ့ သားတော့ လှလှပပ ဖျားပေါ့။
မေမေ။
သူနှလုံးသားကို မီးလောင်နေပြီ
ညီမလေး ယူဒါနဲ့ အော်လျှာကို ပြောလိုက်ပါ...
သူလွတ်လမ်း မမြင်တော့ဘူးလို့။

စကားလုံးတိုင်းဟာ
ပြက်လုံးတောင်မှပဲပေါ့
ပူလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ ပါးစပ်က
သူ အန်ထုတ်လိုက်သမို့
တိုးထွက်လာလိုက်တာ ဝတ်လစ် စားလစ်
ပြည့်တန်ဆာမ
မီးလောင်နေတဲ့ နတ်နန်းထဲက ပြေးထွက်လာသလိုပဲ။

လူတွေ အနံ့ခံနေကြတယ်...
 ညော်စော်နံ့သဟ။
 ဘယ်သူတွေမှန်း မသိရောက်လို့လာ
 ပြောင်ပြောင်လက်လက်ပဲ။
 ဘွတ်ဖိနပ်တွေနဲ့ မရဘူး။
 မီးသတ်သမားတွေကို ပြောလိုက်ပ...
 မီးလောင်တဲ့ နှလုံးသားပေါ် အနမ်းနဲ့
 တက်ရတယ်လို့

ကျုပ်ဘာသာပဲ လုပ်မယ်။
 မျက်ရည်ရွဲ မျက်လုံးတွေကို စည်ပိုင်းတွေနဲ့
 စုပ်ယူမယ်။
 နံရိုးတွေပေါ် မှီထားပါရစေ။
 ခုန်လိုက်မယ်။ ခုန်လိုက်မယ်။ ခုန်လိုက်မယ်။
 ခုန်လိုက်မယ်။

ပြိုကျကုန်ပြီ။
 နှလုံးထဲက ခုန်ထွက်မရပါလား။

လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ
 အက်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကနေ
 မီးသွေးဖြစ်နေတဲ့ အနမ်းကလေး
 ထွက်ပြုလာလေရဲ့။

မေမေ

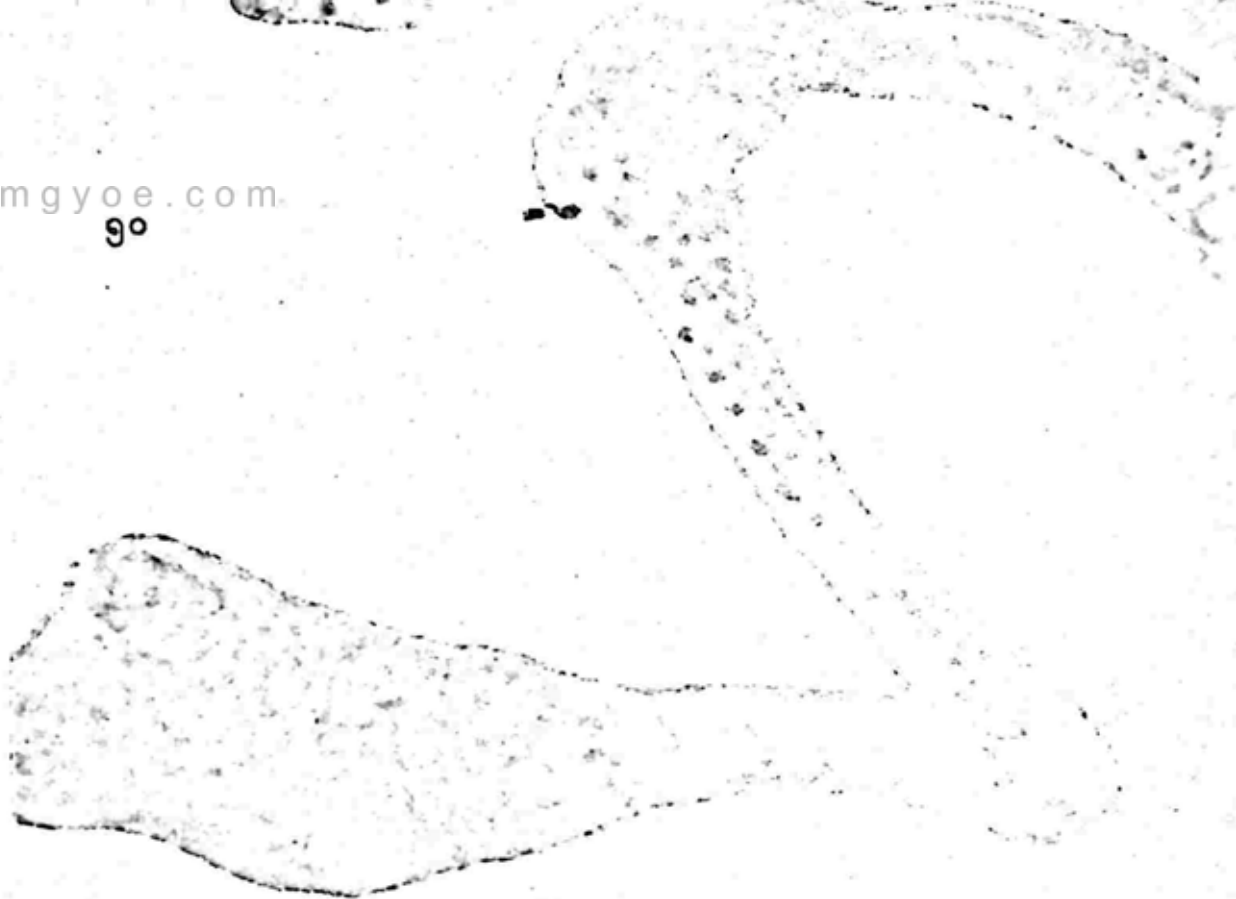
ကျုပ် တေးမသီနိုင်တော့ဘူး
နှလုံးသားရဲ့ ဘုရားကျောင်းထဲ တေးအဖွဲ့
မီးစွဲလောင်ခဲ့။

မီးလောင်နေတဲ့ အဆောက်အအုံထဲက
ကလေးများနယ်

ဦးခေါင်းခွံထဲက
မီးသင့်စကားလုံးနဲ့ ကိန်းဂဏန်း အရုပ်များ။
အဲသလိုနဲ့ ကြောက်ရွံ့စိတ်ဟာ
ကောင်းကင်ကို လှမ်းကိုင်ဖို့
မြှောက်ချိခဲ့သပ
'လူဇိတာနီယာ' ရဲ့ လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ လက်များ။

အိမ်ခန်း ဆိတ်ငြိမ်မှုထဲမှာ
လူတွေ တုန်တုန်ရီရီ
မျက်လုံးတစ်ရာ အလင်းဆိပ်ကမ်းကနေ
ဆုတ်ဖြဲနေပေ့။

နောက်ဆုံး အော်သံကို
ယုတ်စွအဆုံး အသံ
ငါ မီးလောင်ခဲ့ကြောင်း ရာစုနှစ်အဆက်ဆက်
အော်ရစ်တော့။

(၂)

ကျုပ်ကို ထောမနာကြ
 ကျုပ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အတွဲ မဟုတ်ဘူး။
 ကျုပ်က လုပ်ဆောင်ပြီးသမျှအပေါ်
 ‘Nihil’ ရေးထည့်တဲ့သူ။^၁
 ဘယ်တုန်းကမှ
 ဘာကိုမှ မဖတ်ချင်ဘူး
 စာအုပ်တွေ။
 ဘာလုပ်ဖို့လဲ စာအုပ်တွေ။

ကျုပ် အရင်က ထင်ခဲ့ဖူးတယ်။
 စာအုပ်တွေကို ဒီလို လုပ်တာလို့...
 ကဗျာဆရာ ရောက်လာ
 ခပ်ပေါ့ပေါ့ နှုတ်ခမ်းဟာ၊
 ပြီး ဗြုန်းဆို စျာန်ဝင်လာ ငတုံးတာ တေးစသီသမို့
 ဟောဒီမှာပါ ခင်ဗျ။

ဒီလိုနဲ့ တွေ့ရတာကတော့
 တေးစတင်မသီခင်မှာ၊
 အချဉ်ပေါက်မှုကြောင့် အသားမာထရင်။
 အကြာကြီးလာသွား။
 ပြီး နှလုံးရဲ့ ရွံ့ ညွှန်ထဲမှာ ငြိမ်ဆိတ်လူးလိမ့်လေပေါ့
 စိတ်ကူးမှုရဲ့ ရူးမိုက်မိုက် ဖော်ဘလာငါး။

အချစ်တွေ နိုင်တင်ဂေးလ်တွေနဲ့ ဟင်းချိုတစ်မျိုး
 ကာရန်တွေနဲ့ ခြစ်ယူကာ ကျိုချက်ကြစဉ်
 လမ်းမကြီး လျှာမဲ့မဲ့ လိမ်တွန့်နေတော့သကိုး...
 အော်ဟစ်စရာ၊ စကားပြောစရာ ဘာမှ မရှိဘဲသာ၊

မြို့တွေရဲ့ ဗာဗီလုန် မျှော်စင်ကြီးတွေ၊
 မာန်ဝင့်ကာ တည်ဆောက်ကြပြန်တယ်၊
 ဒါပေမဲ့ ဘုရားက
 မြို့တွေကို လယ်ဖြစ်အောင်
 မျိုပစ်သမို့
 စကား ရှုပ်ထွေးရတယ်။